Gal 10 Y b

ΤΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΚΑΙ

ΣΑΠΦΟΥΣ

Ter. ΜΕΛΗ. Markland

ANACREONTIS

ET

SAPPHONIS

CARMINA.

Cum Virorum Doctorum

NOTIS et EMENDATIONIBUS,

In usum JUVENTUTIS

ACADEMIÆ SALFORDIENSIS,

Com. Lancastriæ.

LONDINI,

Impensis J. et J. RIVINGTON, in Cœmeterio Paulino.

MDCCLIV.

10

MVSEVM
BRITAN
NICVM

MONITUM LECTORI.

CUM nuperi Anacreontis in Anglia Editores, Barneſius, Baxterus, Trappe et alii pro ſuo arbitrio illum mutilarint, voces refinxerint, et verſus recuderint, viſum eſt poetam ad primævas editiones exigere, hoc eſt, ad ſeipſum quodam modo reſtituere; Criticorum vero tentamina ad finem rejicere; ut de vulneribus quæ Tempus inflixit, et de medelis undecunque collatis Lector peritus judicet, faſtidioſus prætereat. Multa eſſe in iſtis Odariis Anacreontis ævo recentiora perique cenſent, et audio quoſdam probaturos eſſe omnia ejus nomine indigna. Quod tamen dum fiat, iſtis, quæ ſuperſunt nobis, fruamur, et cum Horatio gloriemur,

Nec ſiquid olim luſit Anacreon
Delevit ætas.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ.

ΩΔΗ ά.

Εἰς Λύραν.

ΘΕΛΩ λέγειν Ατρείδας,
Θέλω δ' Κάδμον ἄδειν·
Ἁ βάρβιτος δ' χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἥμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ἤδον ἆθλους
Ἡρακλέους· λύρη δ'
Ἔρωτας ἀντεφώνει.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνας ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς γυναῖκας. β΄.

Φύσις κέραλα ταύρῳς,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέταλλ,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί δῶν δίδωσι; κάλλος,
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων·
Νικᾷ ὃ κ' σίδηρον,
Καὶ πῦρ, καλή τις ὦσα.

Εἰς

Εἰς Ἔρωτα. γ'.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφ' ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Καλὰ χεῖρα τλῶ Βοώτᾳ,
Μεμφόπων ἃ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα.
Τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μοι
Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, ὀδύρας ἀφίκετ';
Καλὰ μοῦ κλίσεις ὀνείρους;
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι ἃ, κἀσέληνον
Καλὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' αὐτὸ λύχνον ἅψας

Ἀνέῳξα. κἠ βρέφος μοὶ
Ἐσορῶ, φέρουλα τόξον,
Πτέρυγάς τε κἠ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἰσίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον· ἐκ δ' ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν,
Τόδε τόξον, ἐς τί μοι νεῦ
Βλάβεται βεβαχεῖσα νευρή.
Τανύει δ', καί με τύπτει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, χαῖρε θυμῷ·
Κέρας ἀβλαβὲς μοί ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Εἰς ἑαυτόν. δ'.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωΐναις τε ποίαις
Στορέσας, θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
Μέθυ μοι διακονείτω,
Τροχὸς ἅρμαλος γὰ οἷα,
Βιότος τρέχει κυλιθείς·
Ὀλίγη ᾗ κεισόμεθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυείζειν,
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύεισον, ῥόδοις ᾗ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρους.
Πεὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν

Ὑπὸ νεβρίδων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Εἰς ῥόδον. έ.

ΤΟ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ.
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κεφαλαῖσιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέρεσον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεσι καλοῖς ἰάλοις,
Χαρίτησι συγχορεύων.
Στέψον ἕν με, καὶ λυρίσω.
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς.

Μετὰ

Μελὰ κέρης βαθυκόλπε
Ῥοδίνοισι σεφανίσκοις
Πεπυκασμὲν χορεύσω.

Εἰς τὸ αὐτό. ς'.

Στεφάνες μὲν κεφαλάφοισι
Ῥοδίνες σωαρμόσανλες,
Μεθύομεν ἀβρὰ γελῶνλες.
Ὑπὸ βαρβίτῳ ὃ κέρα
Καλὰ κιασοῖσι βρέμονλας
Πλοκάμοις φέρεσα θύρσες
Χλιδανόσφυρε χορεύει.
Ἀβρεχαίτας δ' ἅμα κῶμος
Στομάτων ἀδὺ πνεόνλων,
Καλὰ πηκλίδων ἀθύρων
Περχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας

Μελὰ τᾶ καλᾶ Λυαίᾳ
Καὶ τᾶ καλῆς Κυθήρης
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Εἰς Ἔρωτα. ζ'.

Τὰ Χρυσοθίνη με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε σὺν ἐμοὶ χάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τραχέα πεῖρεν ὕδρης.
Καρδίη δ' ὅμως ἄχεις
Ἀνέβαινε, κἀπέσβεν.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ μὲν οὐ δυνήσῃ φιλῆσαι.

Εἰς

Εἰς τὸν ἑαυτῦ ὄνειρον. ἡ.

ΔΙΑ νυκτὸς ἐγκαθύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμφῶ Λυαίῳ,
Ἐδόκων ἀέρσισι τάρσοις
Δρόμον ὠκὺν ἐπανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμων ὦ παῖδες,
Ἀπαλώτερσι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγουσες
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
Ἐθέλουσα ὦ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένῳ δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθύδειν.

Εἰς

Εἰς Θεσσαλήν. θ'.

Ἔρασμίη πέλεια,
Πόθεν, πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ὑπ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τίς ἐσι, σοι μέλη δέ.
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
Καλὸν τε καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τσαῦτα·
Καὶ νιῶ οἵας ὁκείνω

Ἐπισο-

Ἐπισολὰς κομίζω·
Καί φησιν αὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ ὔ, κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέταλα
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρὰς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ.
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον, οὗ πρόπινε.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ

Τῷ

Τῷ βαρβίτῳ καθᾴδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
Λαλισέρην μ' ἔθηκας,
Ἀνθρωπε, καὶ χορώνης.

Εἰς Ἔρωτα κήρινον. ί.

ΕΡωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει.
Ἐγὼ δέ οἱ παρασὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ ταυχθὲν ἐκπείωμαι.
Ὁ δ' εἶπε δωρειάζων,
Λάβ' αὐτὸν, ὁππόσου λῆς.
Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηρτέχνης.
Ἀλλ' ὃ θέλω ξυνοικεῖν
Ἔρωτι παντρέκτῃ.
Δὸς ἴδν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν

Δεαχμῆς

Δεαχμῆς καλὸν ζωύνον.
Ἔρως, σὺ δ' ἀέθεως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
Καλὰ φλογὸς ταχήσῃ.

Εἰς ἑαυτόν. ιά.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὴ σὰς ἔτ' ἄσας,
Ψιλὸν δέ σου μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὴ,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς

Εἰς χελιδόνα. ιϛ'.

ΤΙ σοι, θέλεις, ποιήσω;
Τί σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σου τὰ κῦφα,
Θέλεις, λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σου
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεύς
Ἐκεῖνος, ἐκθερείξω;
Τί μου καλῶν ὀνείρων
Ὑποθείαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας βάθυλλον;

Εἰς

Εἰς ἑαυτόν. ιγ'.

Οἱ μὲν καλὼ Κυβήβῃ
Τὸν ἠμίθηλυν Ἄτιν
Ἐν ὄρεσιν βοῶντα
Λέγουσιν ἐμμανῆναι.
Οἱ δ' ἐν Κλάρῳ παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόρῳ Φοίβῳ
Λάλον πιόντες ὕδωρ
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δ' τῇ Λυαίῳ
Καὶ τῇ μύρῳ χορευθείς,
Καὶ τ' ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εἰς

Εἰς Ἔρωτα. ιδ'.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με.
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβυλον, οὐκ ἐπείθλευ.
Ὁ δ' αὐτὸ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέλυ φαρέτρελυ,
Μάχῃ με παρακαλεῖ.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δόρυ κὴ βοείλυ,
Ἐμαρνάμλυ Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφυγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὁϊστούς,
Ἠκόντιζεν· εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.

Μέσ-

Μέσῳ ϋ̓ καρδίης μυ
Ἔδωκε, καί μ᾽ ἔλυσε.
Μάτην δ᾽ ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ᾽ ἔξω,
Μάχης ἔσω μ᾽ ἐχούσης;

Εἰς ἑαυτόν. ιέ.

Ου μοι μέλει Γύγαο
Τᾶ Σαρδεων ἄνακτος.
Οὔθ᾽ αἰρέει με χρυσὸς,
Οὐδ᾽ ἐφθονῶ τυραννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύρτοισι
Καλαβρέχειν ἁπαλώλω·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καλασέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλῃ μοι·
Τὸ δ᾽ αὔριον τίς οἶδεν;

Ὡς ἦν ἔτ' αὐδί' ἐσὶ,
Καὶ πῖνε, καὶ κύβδυε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ·
Μὴ νῶσῳ λῴ τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σε μὴ δεῖ πίνειν.

Εἰς ἑαυτόν. ιε'.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτὰς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
Οὐχ ἵππῳ ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
Στρατὸς ὃ καινὸς ἄλλῳ·
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν. ιζ'.

ΤΟΝ ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὴ ἐχί.
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον ᾧ κοῖλον,
Ὅσον δυνῇ, βάθυνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ,
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ συγγὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδεσι κἀμοὶ,
Τί δ' ἄστρασιν Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέους παλῶνας,

Ὁμῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ἐρωλα ϗ Βάθυλλον.

Εἰς τὸ αὐτὸ. ιή.

Καλὴ τέχνα, τόρυσον
Ἔαρ ϑ κύπελλον ἡδύ,
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥοδα φέρυσαν ὥρλω.
Ἀργύρεον δ' ἁπλώσας,
Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν τελετῶ παραινῶ.
Μή μοι ξένον τορύσης,
Μὴ φυλὸν ἰσόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον ἔυϊον ἡμῖν.
Μύσις νάμαϑ ἡ Κύπρις
Ὑμηναίοις κρϑῦσα.

Χάρασ'

Χάρμας' Ἔρωτας ἀνόπλους,
Καὶ Χάριτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον ὑπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν.
Σιώπα, χέρας ὑπερπεῖς,
Ἂν μὴ Φοίβῳ ἀθύρῃ.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν. ιθ'.

Γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει ὃ δένδρε' αὐτήν·
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον Σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Εἰς κόρην. κ'.

Η Ταντάλου ποτ' ἔση
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπλη
Πανδιόνος χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶλον,
Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτῶν ἐνοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὑδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σὲ χρῶτα λούσω.
Μύρον, γυναῖ, ἐνοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη ὐμασῶν,
Καὶ μάργαρον τεαχήλῳ.

Καὶ

Καὶ Σάνδαλον ψυοίμην,
Μόνον ποσὶν παλεῖν με.

Εἰς ἑαυτόν. κά.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες
Βεβμίν πιεῖν ἀμυσί.
Ὑπὸ καύματος γὰ ἤδη
Περποθεὶς ἀνασενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνε,
Στεφάνες δ' οἵες πυκάζω.
Τὰ μέτωπά μν ἰκαίφ·
Τὸ ὃ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κεφαδίῃ τινὶ Σκεπάζω.

Εἰς Βάθυλλον. κβ'.

ΠΑΡΑ τὴν Σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
Ἁπαλὰς σίει ὃ χαίτας
Μαλακωλάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθῶς.
Τίς ἂν ἓν ὀρῶν παρέλθοι
Καλαγώγιον τοῦτον;

Εἰς χρυσόν. κγ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εἶγε χρυσὸν
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρων φυλάτων·
Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, κὴ παρέλθῃ.

Εἰ

Εἰ δ' ὐδὲ τὸ πείσαις
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί μάτην ξενάζω;
Τί γὰρ γόους πρεπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γλύκιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις ξυνεῖναι,
Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

Εἰς ἑαυτόν. κδ'.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότου τείχον ὀδύνων,
Χρόνον ἔγνων, οὐ παρῆλθον,
Ὃν δ' ἔχω δρεμεῖν, οὐκ οἶδα.

Μέθετέ

Μέθετέ με, φερμίδες·
Μηδέν μοι ἢ ὑμῖν ἔσω.
Πεῖν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μᾶλα γε καλῷ Λυαίῳ.

Εἰς ἑαυτόν. κέ.

ΟΤΑΝ πίνω τὸν οἶνον,
Ἔυδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.
Τί ἢ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν ἓν τὸν οἶνον,
Τὸν τε καλῷ Λυαίῳ.
Σωὶ τῷ ἢ πίνειν ἡμᾶς,
Ἔυδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς

Εἰς ἑαυτόν. κς'.

ΟΤΑΝ ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Ἔυδουσιν αἱ μέλιμναι·
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κρήτης,
Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοστεφὴς ᾄδω κἄμαυλα θυμῷ.
Ὄπλιζ', ἐγὼ δ' ὃ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ,
Μεθύοντα γάρ με κεῖθι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

Εἰς Διόνυσον. κζ'.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυσόεις,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δ' ὅ καί τι τερπνὸν
Ὁ τὰς μέθας ἐρασὰς,
Μελὰ κρότων, μετ' ᾠδαῖς·
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς τὴν ἑαυτῆ ἑταίρην. κή.

ΑΓΕ, ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδέης χοίρανε τέχνης,
Ἀπέχθαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τείχας τὸ πρῶτον
Ἀπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δ' ἤρεὸς ἂν δοκῇ),
Γράφε καὶ μύρα πνέοντας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δ' μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε.
Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,

Τὸ

Τὸ λεληθότως ζωόφρων
Βλεφάρων ἵτυν κελαίνων.
Τὸ ᾧ βλέμμα νυῦ ἀληθῶς
Ἀπὸ τᾶς πυρὸς ποίησον·
Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης·
Ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Γραῖφε ῥῖνα τᾷ παρειᾷ,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γραῖφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
Περκαλέμβυον φίλημα.
Τυφερᾷ δ' ἔσω γλυκείᾳ
Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χαῖται πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τολοιπὸν αὐτῶ
Ὑποπορφύρεοισι πέπλοις.
Διαφαινέτω ᾧ ζαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ ζῶμ' ἔλεγχον.

Ἀπέχῳ·

Ἀπέχθ· βλέπω γὸ αὐτιώ.
Τάχα, κηρὲ, κὴ λαλήσεις.

Εἰς Βάθυλλον. κθ΄.

Γράφε μοι Βάθυλλον ὕτω.
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ἕλικας δ' ἐλευθέρως μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα ζιωθείς,
Ἄφες, ὡς θέλουσι, κεῖσθ.
Ἀπαλὸν ὃ καὶ δεσπῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρῦς
Κυανωπέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·

Τὸ

Τὸ μὲν ἐξ Ἄρεος ἔλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος χρεμᾶται.
Ῥοδίνῳ δ', οἵα μῆλον,
Χνοΐην ποίει παρειήν.
Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδοῦς
Δοῦναι βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος, οὐκέτ' οἶδα,
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
Ἄπαλὸν, γέμον τε πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν ζωπῆ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω.
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον·
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μελαμάζιον δὲ ποίει,
Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,

Πολυ-

Πολυδάικε ᾧ μηξὺς,
Διονυσίλω ᾧ νηδύς.
Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόνλων,
Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴ ἔχεις ᾧ τέχνλω,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δυώσαι· τὰ δ' ἰῷ ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν, ὅσον εἴπης.
Τὸν Ἀπόλλωνα ᾧ τῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλυ.

Εἰς Ἔρωτα. λ'.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῇ Κάλλῃ παρέδωκαν.
Καὶ νυῦ ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
Οὐκ ἔξεισι, μυρεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδαχε).

Εἰς ἑαυτόν. λα'.

Ἄφες με, τὰς θεάς, σοι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί.
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,

Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέσης,
Τὰς μητέρας κλαυόντες.
Ἐγὼ ὃ μηδένα κλαὶς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς ποτὲ,
Δεινὰ κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετ' ποτὲ Αἴας,
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὸν Ἕκτορ μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Καὶ στέμμα τῦρ χαίταις,
Οὐ τόξον, ἀ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Εἰς τὰς ἑαυτῦ ἐρωτας. λβ'.

ΕΙ φύλλα πάντα δένδρεων
Ἐπίσασαι καλειπεῖν.
Εἰ ἠμαθῶδες δύρειν,
Τὸ τ' ὄλης θαλάσσης,
Σὲ τῷ ἐμῷ ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογισμῷ.
Πρῶτον μὴν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἐρωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πενθεκαίδεκ' ἄλλους·
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθὸς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐσιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει ὁ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,

Καὶ

Καὶ Καείης Ῥόδου τε
Διχιλίους ἔρωτας.
Τί φὴς ἀεὶ κηρωθείς.
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ δ' ἅπαντ' ἐχθὲς
Κρήτης, ὅπου πόλεσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τὰς ἐντὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
Ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

Εἰς χελιδόνα. λγ΄.

Σὺ μοὶ φίλη χελιδὼν
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν·
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μοι
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μοὶ πτερωτὸς,
Ὁ δ' ὠὸν ἐστιν ἀκμαῖον,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ ὃ γίνετ' ἀεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωιδεῖς ὃ μικρὸς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δ' τραφέντες ἄθυς,

Πάλιν

Πάλιν κύσσιν ἄλλας.
Τί μῆχος ἦν γλυκύ;
Οὐ γὰρ θένω τοσούτας
Ἐρώτας ἐκβοῆσαι.

Εἰς κόρην. λδ'.

ΜΗ με φύγῃς, ὀρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ', ὅτι σα πάρεσιν
Ἀνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Ταμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὄρα, κἠν σεφάνοισιν
Ὅπως πέπλ τὰ λευκὰ
Ῥοδοις κείνα πλακέντα.

Εἰς τὸν Εὐρώπην. λέ.

Ο ταῦρος ἦτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
Πειρᾷ γὰρ πόντον εὐρεῖν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλαθεὶς
Ἔπλευσε τὸν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Εἰς

Εἰς τὸ ἀνεμπόδως ζῆν. λς'.

Τί με τὺς νόμυς διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσύτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πόμα Λυαίυ·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μελὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ κέφυσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ·
Τὴν ψυχήν μυ κάρωσον.
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

Εἰς

Εἰς τὸ ἔαρ. λζ.

ΙΔΕ, πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἀπαλυνθὲν γαλήνη.
Ἴδε, πῶς νῆσα κολυμβᾷ.
Ἴδε, πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν (χιαὶ δονοῦν).
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα πεφύκει.
Καρπὸς ἐλαίας πεφύκει.
Βρομίῳ τέθειαι νᾶμα.
Καλὰ φύλλον, κῆπος κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

Εἰς

Εἰς ἑαυτόν. λή.

ΕΓΩ γέρων μὲν εἰμι,
Νέων πλέον ὢ πίνω·
Κἂν δειπνῃ με χορδύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον.
Ὁ νάρθηξ δ' ὐδέν ἐστιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθω,
Παρέσω, κ᾽ μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγχεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι.
Σειλινὸν ἐν μέσοισι
Μιμέομαι χορδύσω.

Εἰς

Εἰς ἑαυτόν. λθ'.

Ὁτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μοῦ ἥδιον ἰανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μέσας.
Ὁτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀποείπλον μέεμναι,
Πολυφθόγγιδές τε βυλαὶ
Ἐς ἀλικλύπους ἀήτας.
Ὁτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθη γανώσας.
Ὁτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον
Στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθείς τε τῷ καρηνῷ,
Βιότου μέλπω γαληνόν.

Ὁτ'

Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ δυώδει τέγξας
Δέμας, ἀϊκάλαις ᾗ κύρλιν
Καλέχων, Κύπριν ἀείδω,
Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρλοῖς ᾗ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κύρων.
Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
Τόδ᾽ ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετ᾽ πάντων.

Εἰς Ἔρωτα. μ΄.

ΕΡΩΣ ποτ᾽ ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ᾽ ἐτρώθη.

Τὸν δάκτυλον ᾧ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς ὠλόλυξε.
Δεδραμὼν ᾧ κὴ πεπαθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὤλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὤλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς
Πτερωτὸς, ὃν καλῶσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἃ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονεῦσιν,
Ἔρως, ὅσους ἂν βάλλεις;

Εἰς

Εἰς Συμπόσιον. μά.

Ἰαχοὶ πίωμεν οἶνον.
Ἀναμέλψωμεν ὦ Βάκχον,
Τὸν ἐφυρελὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λοχᾶται,
Δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν δυνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
Τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν
Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,

Τὰς

Τὰς ὴ φιλίδας μεθῶμϕ.
Τί γάρ ἐσι σοι κέρδος
Ὀδυρωμϕύῳ μεείμναις;
Πόθεν, οἰδαμϕ τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βεβροῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορδύειν,
Μεμυεισμϕύος ὴ παίζειν
Μελὰ κὴ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω ὴ τοῖς θέλουσιν,
Ὅσον ἐσὶν ὲν μεείμναις.
Ἱλαρὸι πίωμϕ οἶνον·
Ἀναμέλψομϕ ὴ Βάκχον.

Εἰς ἑαυτόν. μβ'.

ΠΟθέω μϕὺ Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου

Μελὰ

Μελὰ ξυμπότᾳ λυείζω.
Στεφανίσκᾳς δ' ὑακίνθων
Κεθλάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μελὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω, μάλιςα πάντων.
Φθόνον ὄκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ·
Φθόνον ὄκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοισδόρθιο γλώτης
Φθύγω βέλεμνα κῦφα.
Στυγέω μάχας παρθίνᾳς
Πολυκώμᾳς κῶμ' δαῖτας,
Νεοθηλαῖσιν ἅμα κύρθις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορδύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Εἰς τέτιγα. μγ΄.

Μακαρίζομέν σε, τέτιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δ' φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δ' τιμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι·
Φιλεῖ δ' Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν ὀπὴν.
Τὸ δ' γῆρας οὐ σε τείρει,

Σοφὲ,

Σοφὲ, γηγϐενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναμόσαρκε·
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

Εἰς τὸ ἑαυτῦ ὄνειρον. μδ'.

Ε Δόκουν ὄναρ τερχάζειν
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
Ὁ δ' ἔρως ἔχων μόλυϐδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
Ἐδίωκε, κ᾽ οὐ κίχανεν. ἰώ
Τί θέλει ὄναρ τὸ δ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλανέντα,
Διολιθανεῖν μὴ ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη. μέ.

Ὁ Ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει, λαοῖν σίδηρον.
Ἀχίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὴν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ἠυτέλιζ' Ἔρωτος.
Οὗτος Ἔρως τόδ' ἐστὶν, εἶπε,
Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀνασεναξας,

Βαρὺ

Βαρὺ, φησὶν, ἄεργον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

Εἰς Ἔρωτα. μς'.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν ᾧ κ' φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον ᾧ πάντων,
Ἀπολυγχάνειν φιλεῖται·
Γένος ἐδ' ἓν εἰς ἔρωτα.
Σοφίη, τέρπος παλαιῆ.
Μόνον ἄεργον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄεργον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον ἐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.

Τὸ ᾧ χεῖρον, ὀλλύμεθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

Ἄλλο ᾠδάριον. μζ'.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτήν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τείχας γέρων μολύβδου ἐστί.
Τὰς ᾧ φρένας νεάζει.

Ἄλλο ᾠδάριον. μή.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
Φωνῆς ἄνευθε χορδῆς.
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῷ·
Φέρε μοι, νόμους κεράσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω.
Ὑπὸ Σώφρονος ᾧ λύσης

Μελὰ

Μελὰ βαρβίτων ἀείδων,
Τὸ παρθένιον βοήσω.

Ἄλλο. μθ'.

ΑΓΕ, ζωγράφων ἄριστε,
Λυσιχῆς ἄκουε Μούσης·
Φιλοπαίγμονες ὦ Βάκχαι
Ἑτεροπνόους ἀναύλους.
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δ' ἥρως ἂν δυνατο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

Εἰς Διόνυσον. ν΄.

Ὁ Τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορδίλλῃ
Τελέων θεὸς καλῆλθε·
Ἀπαλὸν βεθλοῖσι φίλτρον
Πότον ἄσονον νομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον ὀπώραις
Ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν·
Ἰν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θενῶν,
Ἄνοσοι γλυκεῖ τε θυμῷ,
Ἑσέτας φανέντος ἄλλος.

Εἰς

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην. νά.

ΑΡΑ τις τόρευσε πόντου,
Ἄρα τις μανεῖσα τέχνα
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τᾶ θαλάσσης·
Ἄρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόῳ ἐς θεὸς ἀερθείς,
Μακάρων φύσιῳ ἀρχάν.
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν·
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα ζυγαλύπτᾳ.
Ἀλαληθμίη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
Ἀπαλοχρόας γαλήνας.
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,

Ῥόθιον.

Ῥόθιον πάρεθεν ἔλκῃ.
Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Ἀπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνῃ.
Μέσον αὐλακ@ ὦ Κύπρις,
Κείνον ὡς ἴοις ἐλιχθὲν,
Διαφαίνε) γαλκώας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχῶν)
Ἐπὶ δελφῖσι χορδαῖς
Δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρως, Ἵμερ@, γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων ὁ κυτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβίστῶν,
Παφίης τε Χῶμα παίζει,
Ἵνα νήχε) γελῶσα.

Εἰς

Εἰς οἶνον. νβ'.

ΤΟΝ μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάρῳς φέρουσες ἄνδρες
Μελᾶ παρθένων ἐπ' ὤμων·
Καλὰ λιωὸν ὃ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες παλαῖσι
Σταφυλιὰ, λύουσες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦσες
Ἐπιλιωίοισιν ὕμνοις,
Ἔρατὸν πίθοις ὁρῶσες
Νέον ἐς ζέουσα Βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τείχας τινάσσων.
Ὁ δ' παρθένον λοχήσας
Ἔρατὸς νέῳ ἐλυθεὶς

Ἀπαλὸν

Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημμένῳ ἐς ὕπνον.
Ὁ δ' ἔρως ἀώρα θέλγων
Περδότιν γάμων γλυκέων.
Ὃ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μεθ' ἁλὰ γὰ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄταλα παίζει.

Εἰς ῥόδον. νγ'.

Στεφανηφόρος μετ' ἠοῦς,
Μέλπομαι ῥόδον θεμιτόν.
Σωτειρεῖ αὔξει μέλπειν.
Τόδε γὰ θεῶν ἄημα,
Τὸ ὃ κὴ βροτῷ τὸ χάρμα·
Χαίρουσίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις

Πολυ-

Πολυανθέων ἐρώτων,
Ἀφροδισίου τ' ἄθυρμα.
Τόδε γὰ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυλόν τε μυστῶν,
Γλυκὺ γὰ ποιῆντα πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀτάρποις,
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κῆφας
Περσάγοντ' ἔρωτ' ἄνθρ.
Ὠσοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν,
Θαλίαις τε γὰ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνθρ ῥόδ' ἡδιόν κ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλ' ἠμὶ ὦς,
Ῥοδοπήχεες ὦ νύμφαι,
Ῥοδόχροες ὦ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν Ζοφῶν καλεῖται.
Τόδε γὰ νοσῶσιν ἀρκεῖ,

Τόδε

Τόδε κὴ νεκρῆϊς ἀμιώει,
Τόδε κὴ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων ὃ γῆρας
Νεότητι ἔοικεν ὁμοίη.
Φέρε δὴ, φυλὴ λέγωμι.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ.
Πολεμόκλονον τ' Ἀθηνὴν
Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς.
Τότε κὴ ῥόδων ἀγῆτι
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
Ῥόδον ὡς γλύκιστον εἶδε,
Ἐπιλέξας, ἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

Εἰς ἑαυτόν. νδ'.

Ὁτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλων
Ἐσορῶν, πάρεσιν ἦκα·
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείαν
Ὁ γέρων ἐγὼ πέρασμαι.
Περίμεινόν με, Κυβήβα.
Παρά σ', θέλω σέφας.
Πολιὸν ὄν γῆρας ἑκάς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέρων ἀλκήν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δ' πίνειν,
Χαριέντως δ' μανιῶσαι.

Εἰς τὰς ἐρῶντας. νέ.

ΕΝ ἱχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι,
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις·
Ἐγὼ δ' τὰς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἔγνων ἀθύρους.
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

Εἰς χρυσόν. νς.

Ὁ δεσπότας μ' ὁ χρυσὸς
Οταν φύγῃ με χαμπνοῖς
Διωκόμοις τε ταρσοῖς,

(Αὐ

(Αεὶ δ', ἀεί με φεύγει)
Οὔ μιν διώκω· τίς γὰ
Μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
Εγὼ δ' ἄφας λιαθεὶς
Τῷ δεραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
Εμῷ φρενῶν μὴ αὔραις
Φέρειν ἔδωκα λύπας·
Λύρῃω δ' ἑλὼν, ἀείδω
Ερωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Υπερφρονεῖν διδάξῃ,
Περσεῖπεν ὁ δεραπέτας.
Φέρων μέθαν δ' οἱ φρενιτίδων,
Ἑλών μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
Λύρης γλύφωμαι λαβών.
Ἄπις', ἄπισε χρυσὲ,
Ἐς' ἂν δόλοις με θέλγῃς;

Πλέον χρυσῦ νομεύς.
Πόθος κέκλυθι αἰδεῖς.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω,
Ἄεθλος μοὶ ὑπέρκειται,
Μελέτη δ' ἔπεσι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ἐλεφαντίνῳ ὑπὸ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κραίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ἀτε τὶς κύκνος Καΰστρου
Πολιοῖς πτερυγίσι μέλπων
Ἀνέμου στεῖλαυλον ἠχεῖ.
Σὺ ὑπὸ, Μῶσα, συγχόρευε·
Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
Ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·

Σαόφρων

Σαόφρων γάρ ἐσι κύρα·
Τὸ μὴν ἐκπέφυγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμεινψε μορφήν·
Φυτὸν ἀνθαλὲς δ' ἐπηχεῖ.
Ο ὴ Φοῖβ', ἦς Φοῖβ',
Κρατεῖν κόρων νομίζων,
Χλοερὸν δρέπων ὴ φύλλον,
Εδόκει τελεῖν Κυθήρων.

Αγε, θυμὲ, πῆ μέμηνας,
Μανίων μανεὶς ἀείσην;
Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.
Τὸ ὴ τόξον Αφροδίτης
Αφες, ὡς θεὸς ἐνίκα·
Τὸν Ανακρέοντα μιμῶ
Τὸν ἀοίδιμον μελισήν.
Φιάλην πρόπινε παισὶν,

Φιάλιω λόγων ἐραννεὼ,
Ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὴν φυγόντες ἄτην.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ
Ερωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.
Λύρῃω δ' ἀλίπασον δῶ*
Φιλαμάτων τε κεδνῶν,
Πόθων κύπελλα κρίνῃ.
Οταν θέλῃς ἰὴ φάγῃς.
Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξείνοισι δ' ἄρχι Μουσῶν
Δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.
Εμοὶ ἰὴ τᾷ λυρηκτύπῃ
Μύσας φρεσὶν ἀποίκους
Αχανδέας ὀείνοις,
Αἴγλαν τε λαμπρωΐοις.

Εἰς

Εἰς τὸ ἔαρ. νζ'.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν
Ὅπου λειμῶνες χορεύουσιν,
Ὅπου λεπτὴ ἡδυτάτη
Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρη·
Κλῆμα τὸ Βακχεῖον ἰδεῖν,
Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Ἁπαλὴ παῖδα κατέχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

Ἀνακρέοντος. νή.

Πολιοὶ μέν μοι ἤδη
Κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔτ' ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς

Βιότε χρόνῳ λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀνασαλύζω
Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς.
Αΐδεω γὰρ ἐσὶ δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· ἡ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβιῶναι.

Τοῦ αὐτοῦ. νθ'.

Αγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
Κελέβιον, ὅπως ἄμυσιν
Προπίω· τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους, ὡς ἂν ὑβρισιῶσαν
Ἀναδευδασάρήσω.*

ἢ μετ' ὀλίγα.

Αγε δῶτε, μηκέθ' ὕτω
Παλάγῳ τε καὶ λαλητῷ

Σκυθι-

Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελεῖῶμεν· ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Τοῦ αὐτοῦ. ξ'.

Ἐξωτα γὰρ τὸν ἀβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
Πολυανθέμοις ἀείδων.
Ὃν ἡ θεῶν δυνάστης,
Ὃν ἡ βρύουσ' ἁμάζει.

Τοῦ αὐτοῦ. ξά.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἵκου νεῷ τῷ Λητοΐδου
Δίνῃσι, θρεοκαρδίων

Ανδρῶν

Ἀνδρῶν ἐλαθόρα πόλιν
Χαίρετ᾽· ὐ γὰ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολίτας.

Τοῦ αὐτοῦ. ξϛ΄.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα,
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις ϑ᾽
Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴθι τοι, καλῶς μὰ ἂν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ᾽ ἔχων, στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῶϊ ϑ᾽ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
Κῶφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Δεξιὸν γὰ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

ΑΝΑ-

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχουσα χαίταν,
Ὠχρόν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τοὺς Ἔρωτας.
Οἱ δ' αὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δρομάδες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνδρῶνα,
Δῆσάν τε καὶ πέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἕσυρεν αἰχμάλωτον·

Ὁ δ',

Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἑλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρειαν.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μητρὸν ἴψῳ;
Σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτὸν σέ, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τῶσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μητρὸν

Ἐμαι-

Ἐμαινόμην φιλᾶσαι·
Καί μ' ἀκέσαντο.
Τύτης λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτης κόλαζε, τέμνε
(Τί γὰρ φέρω φρενοβλαβὴς;)
Ἐρωτικὰς ὀδύνας·
Εἰ δ' ἀχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοὶ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέητε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν ἀπ' ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὰς Ἐρωτας.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΩΔΑΙ.

I. Εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομάιτε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θύμον.
Ἀλλὰ τυίδ' ἐλθ', αἴποκα κατ' ἐρῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς (αἴοισα πόλλας)
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες,
Ἄρμ' ὑπαζεύξασα, καλοὶ δέ τ' ἆγον
Ὠκέες στρῶθοι, πέρυγας μελαίνας,
Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ', ἀπ' ὠράνω αἰθέρος διὰ μέσσω.
Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὄττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὄττι δ'
Ἤν τε κάλημμι.

Κ' ὅτ]ι γ' ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθῶ,
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλόταλα, τίς τ', ὦ
Ψαπφοῖ, ἀδικῇ;
Καὶ γὰρ αἰ φέυγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλῇ, ταχέως φιλάσει,
Κ' ὤυκι ἐθέλοις.
Ἔλθέ μοι κ̣ὴ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦζον
Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θύμος ἰμέῤῥει, τέλεζον, τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

II. Ἄσμα εἰς Κόρην.

Φαίνετάι μοι κῆνος ἴσος Θεοῖσιν
Ἔμμεν ὠνὴρ, ὅς ις ἐναντῖον τοι
Ἰζάνει, κ̣ὴ πλασίον ἀδὺ φωνεύ-
σας ὑπακόει.
Καὶ γελώσας ἰμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπ̣τόασεν.
Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον ἐμὸι γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', ἀὐ δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοάι μοι.
Κὰδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρη δὲ πόιας
Ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω δέοισα
Φάινομαι ἄπνυς.

Τῆς αὐλῆς ἐκ τῆ Ηφαιςίωνος
Γραμματικῆ.

Δέδυκέ μεν ἀ σελάνα,
Καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα,
Ἔγω δὲ μόνα καθεύδω.

DOCTORUM VIRORUM

NOTÆ et EMENDATIONES.

ODE I. 3. Α βάρβιτος] Pro Α Barnesius reponit Ionicum articulum Ἡ, et ii. 10. ἀπασίων pro ἀπασῶν iii. 3. Βοιωλίων pro Βοιωλῶν, et alibi sæpe dialectum mutat contra fidem codicum: quod sat erit semel monuisse.

II. 5. ἰχθύσιν] Sic in Editt. prima et secunda; in posterioribus plerisque ἰχθύσι; quæ lectio minus metro congruit. *Maittaire.*

8. οὐκ ἐτ' εἶχεν] Si nihil amplius haberet natura, quod feminis daret, qua ratione fieri potuit, ut eas vel pulchritudine vel alia re quavis donaret? Lego,

Γυναιξὶν οὐκ ΕΠΕΙΧΕΝ;

Nullamne curam gessit mulierum?

Davis. ad Cic. de Nat. Deor. ii. 47. — Absque alia mutatione mallem legere, cum interrogatione, *An nihil amplius habebat quod daret?* Maittaire.

III. 1. Στρέφιλαι &c.] Cod. Vat. Στρεφίτην ὅτ' Ἄρκτοι ἤδη.

6. μεν] Non convenit Dorismus in his. Lege ἐπισαθεὶς ΜΟΥ. Idem vitium occurrit ℣ 4. *Pauw.*

9. σχίσεις] σχίζεις Cod. Vat. — σχίσας Barnes. — Cum repetita interrogatione, *Quis fores verberat? An media mihi discindis somnia?* Baxt.

17. βρίφος φέρουλα] H. Steph. quia præcesserat μὲν, legendum censet ΦΕΡΟΝ ΔΕ. At Aprodosis mox occurrit ℣ 19. Παρὰ δ' ἰσίην &c. ut notat Tan. Fab.

— Φέρονῖα vero maſculino genere, ut φίλι τέκνοι apud Hom. Il. χ. 84.

19. καθίσας] Barn. et quædam. editt. καθίσατε. — Mſ. Vat. καθίξας, quod probat Baxt. ut ψαλίξω, ἰχθιείξω, xii. 4, 7. — Nulla mutatione opus eſt, cum ſecunda in καθίσας ſit anceps, et producatur Il. ι. 484. *Maittaire.*

20. Παλάμαισι] Παλάμας τε Cod. Vat.

IV. 4, 5. δῆσας—παπύρῳ,] Papyro Ægyptiaca apud veteres ligabantur ſervorum veſtes. Ita Juven. Sat. iv. 24. *Succinctus patria quondam, Criſpine, papyro.* Trapp, Baxter. — *Papyrum Alexandri Magni victoria repertam autor eſt M. Varro,* inquit Plin. N. H. xiii. 11. At Guillandinus ex hoc loco, ex Alcæo, Æſchylo, comicis veteribus, Platone, Ariſtotele, probat papyrum uſitatam antequam naſceretur Alexander. *Dalecamp.* in Plin.

6. Μέθυ μοι διακονείτω] Barneſius recte διηκονήτω, Ionice pro διακονείτω: quod non eſt metricum hoc loco. *Trapp.* — Rectius Baxterus retinet διακονήτω, cauſæ tamen hujus productionis ignarus, familiarem ſibi cantilenam occinit, α, ι, υ, adeo eſſe communes, ut pro lubitu vel producantur vel corripiantur. Quæ licentia Muſis faventibus ferri nequit. In hac vero voce α *ſemper* producitur, quia componitur, ut Etymologus habet, ex διὰ et ἵνεκω, *fero, offero.* Unde διαινέκω et διαίνακα, et facta μεταθέσει, διαίκανα; dein αι contracto in α longum, et ε in ο mutato, fit διάκονα et διακονέω: Unde διηκόνων cum augmento in medio, Matth. iv. 11. Marc. i. 13. Luc. viii. 3. 1 Pet. i. 12. etc. tametſi etiam in initio auctum reperiatur. Hoc nuper monitum eſt ad Labbei *Indicem ancipitum vocalium* ex Schmid. in Matt. iv. 11.

+24. πειράσωμεν· Τόδε τόξον ἐγί μοι νῦν,] Leg.
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, Εἴ ΤΙ μοι νῦν

Ελάβεν,

+ This note is not in its proper place.

Βλάβεῖαι βεαχεῖσα νευρή.

H. Steph. Scalig. Daceria, Trapp, Pauw — ἐς τί *in quantum læditur*, ut Hom. Il. ε. 465. Theocr. v. 37. *Baxt.* — Pro πειράσωμεν Cod. Vat. πειράσωμαι.

11. Τί σε δεῖ etc.] Forte ſcribendum, mutata unica literula, Τί ΜΕ δεῖ etc. Ut ſic verſus 11, 12, reſpiciant ipſum poetam, tres vero ſequentes Cupidinem. Sic ſane incommodum illud ceſſat, quod Amorem inferiis et mortualibus peculiariter addicit, ipſeque Poeta facit quod omnes certis temporibus facere ſolebant olim. At ſi ad nexum verborum attendamus, ἐμὲ μᾶλλον ita requirit σὲ præcedens, ut abſque eo eſſe non poſſit. Quid multa? Duo Odaria *hîc* perperam videntur conjuncta ab Amanuenſibus inſicetis, eaque nunc ſeparanda denuo et Inſcriptionibus diſtinguenda. Prius non male ita inſcribitur vulgo, Εἰς ἑαυτόν. Poſterius ita inſcribo et ordino:

Εἰς Ἔρωτα δουλεύοντα.

Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν etc. uſque ad finem.

Erunt qui per Ερωτα in Odario poſteriori forte intellecturi ſunt ſervum proprie dictum, quia manibus juſta facere et puellam arceſſere videntur negotia Cupidinis majeſtate indigna. Hos ego non gravate ita ſentire patior: Nam Ἔρως certe nomen ſervile eſt ſatis celebre. *Pauw.*

16. Πρὶν, Ερως, ἰκεῖ] Leg. Πρὶν, ΕΡΩ ΣΕ, ΔΕΙ μ' ἀπίλθειν Ὑπὸ etc. *Prius, obſecrabo te, quam* etc. *Baxt.* — Πρὶν potius cum Infinitivo, et legendum

Πρὶν ΕΡΑΖΕ ΔΕΙΝ μ' ἀπιλθεῖν,

nam apud Heſychium Ἔραζε exponitur εἰς τὴν γῆν. Barneſ. — Id ſcilicet rem conficit, et ſic εἰς γὴν fit ὑπὸ γῆν. Quicquamne ineptum magis? *Pauw.* — Mihi valde placet Baxteri lectio: Quidni vero legeretur abſque ulla mutatione,

Πρὶν, ἐρῶ σ', ἰκεῖ μ' ἀπιλθεῖν,

nam ἰκεῖ *illuc* ſignificat. Vel ſic, cum levi tranſpoſitione:

Πρὶν, ἐρῶ, μ' ἰκεῖσ' ἀπιλθεῖν.

Maittaire. — Imo, Barbarum eſt illud ἐρῶ σι, verbum factum ex nomine proprio. *Pauw.*

17. ὑπὸ νεβρίδων χορείας] Cum Choreæ defunctorum Anacreontis opinioni minime conveniant, ut patet ex Od. xxiv. 7, 8. aliter diſtinguit autor apud *Hiſt. des Inſcript.* tom. iii. p. 131. et legit,

Πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ ΝΕΡΤΕΡΟΥΣ ΧΟΡΕΥΣΑΣ
Σκιδάσαι θίλω, μελίμνας.

V. 2. Μίξωμεν Διονύσῳ] Αναμίξωμεν Διονύσῳ. Vox Διόνυσος pro triſyllaba uſurpatur, ut ℣ 14. *Baxt.* — Μίξωμεν τῷ Διονύσῳ Mſ. Vat. male. Nihil mutandum. Verſus eſt Pherecratius, ejuſdem generis ac Od. x. *Maittaire, Pauw.*

7. ἴαρος] ἴ ρος, metro ſic exigente, *Baxt.* — Tribrachys in loco primo non diſplicet. *H. Steph. Pauw.*

9. Ῥόδα παῖς] Cod. Vat. male, Ῥόδον ὁ παῖς Κυθήρης. *Pauw.*

10. καλοῖς ἰύλοις] Longe emaculatius eſſet καλὲς ἰύλως. *Trapp, Pauw.*

12. Στέψον ἕν με, κὴ λυρίσω] Cod. Vat. λυρίζω. — Barn. Baxt. Trapp, λυρίσω. — Illud λυρίσω, et mox χορεύσω ℣ 16. poſt præcedentem copulam ita ἀσυνδέτως ſummopere mihi diſplicent. Legendum eſt itaque, — κὴ ΛΥΡΙΖΩΝ — χορεύσω. Sic verba apte cohærent, et verſum Trochaicum habemus purum putum. Sequitur vero Παρὰ σοῖς, Διόνυσι, σηκοῖς: An eundem Dionyſium hic compellat, et caput ſibi coronare jubet? Non equidem, opinor: Legendum plane, ΣΤΕΨΩ ἕν με, κὴ λυρίζων, etc. ω ante ἕν corripitur, ideoque hiat verſus. *Pauw.*

VI. Εἰς τὸ αὐτὸ] Peſſima inſcriptio: Perbene Eruditi Εἰς κῶμον. *Baxt. Trapp, Pauw.*

3. Μεθύομεν] Parum feliciter Barneſius Μεθύομεν ἀθρὲ ΛΩΝΤΕΣ. In ſecunda ſede ſæpe fit Anapæſtus, ut

ut Od. v. 5. Μεθύομεν quippe ἐν συνηχφωνήσει, ut *tenuia* apud Virg. In eadem etiam Ode pariter ἄβρα γελῶῆις. *D' Arnaud*, Animadverſiones Criticæ, c. i. p. 3. et *Baxt.*

5. Καλὰ κισσοῖσι] Lege, καλαχίσσοισι, id eſt κίσσῳ κεκαλυμμένοις, *Puella ferens trementes thyrſos in cincinnis ſuis hedera tectis.* Participium βρίμοντας mihi ſuſpectum eſt: *H. Steph.*—Quid autem, num thyrſos capillis gerebant? Intellige, *Ferens thyrſos plexibus hederaceis frementes, ſtantes* vel *crepitantes.* Nam hedera βρίμει, ſi manu tractetur, vel vento quatiatur: *Tan. Fab.*—Pro βρίμουλας *Barneſ.* βρύουλας, ut lviii. 2.

10. Στομάτων] Ut iſta cohærent cum προχέει λίγειαν ὀμφὰν, cur ſeparantur verſu intermedio? Legendum arbitror,

Αβροχαίτας δ' ἅμα κῦρος,
Στομάτων ἀὐτὺ πνεότων
Προχέει λίγειαν ὀμφὰν
Καλὰ πηκλίδων ἀθύρων. *Pauw.*

Pro ἀθύρων Προχέει Cod. Vat. et *Barneſ.* ἀθύρει Προχέων.

14. Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης] Μετὰ τῆς &c. *Baxt. Barneſ. Trapp.*—Μετὰ τῆς καλῆς Κυθηρείας, Cod. Vat.

16. Μίτεισι] Cod. Vat. μεθίησι.

VII. 2, 3. Βαδίζων Ελίλευσε] Βαδίζοντ' in accuſativo, ex ora libri D. Heinſii, *Trapp.* et Ελίλευε *Barneſ.* ex Cod. Vat.

6. πεῖειν ὕδρος.] Ex Cod. Vat. lege ἵδρως: Et cum durius dicitur πείρειν τινὰ ἵδρως, repone τεῖρειν ἵδρως, *currentem confecit ſudor*, Homero autore Il. φ. 51. Male quippe Cupido ſtatuiſſet Anacreontem parum idoneum fuiſſe amori, quod vipera ictus fere occubuerit: fortioribus ſane emori iſto modo contigerit. *Miſcell. Obſ.* Maii et Jun. 1733. p. 362.

VIII.

VIII. 11. Δὲ φιλῆσαι] Εθέλοισα δ' αὖ φιλῆσαι, ut ſic repetitio quædam notetur. *Barneſ*—etſi agnoſcit φ eſſe ecſtaticum, quam tamen facultatem id unquam habere negat *Pauw.*—MS. Vat.

ΕΘΕΛΟΝΤΙ δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνυ ΜΟΙ πάντες.

IX. Πέλεια] Cod. Vat. πελία.

2. Πεῖλάσαι] Πέταοσαι metri gratia *Barneſius:* quod ego non magis novi quam ἐύναοσαι, ἄξυοσαι &c. Scilicet σ in iſtis perſonis temporibuſque geminare non ſolent Græci. Pro πέτασαι ſecunda perſona verbi πέταμαι, quæ mediam producere non poteſt, ſcribe πεῖᾶσαι, a πεῖάομαι, id enim apud Græcos Antiquiores fuit, pro πεῖάῃ et πεῖᾶ Recentiorum. *Pauw.*—Vide plura ſimilia apud Clarkium in Hom. Il. α. 67. 140. δ. 42. ξ. 434. η. 230. ν. 192.

3. Μύρων τοσσήτων] Jacobus Tollius in notis ad Auſonium legit μύρων τοσσῆτον: quod ego non improbo, quia ſic voces illæ ad verbum utrumque πνέεις καὶ ψεκάζεις ſe applicant junctim. *Pauw.*

4. Θέησα] MS. Vat. θέασα.

6 Τίς ἐσι, σοὶ μέλει δὲ] Leg. Τί δ' ἐσί σοι ΜΕΛΗΜΑ; ut Theocr. Idyl. xiv. 2. *Quænam tibi cura eſt? quid eſt, quod nunc agas?* H. Steph. et Tan. Fab.—Paulo propius ad literarum veſtigia, Τίς ἐσί σοι ΜΕΛΗΔΩΝ; Baxt.—Τί δ' ἐσί σοι; μέλει δέ. *Quid tibi negotii eſt? Curæ quidem* mihi *eſt:* Daceria, approbante *Lamberto Bos*, Animadv. c. xviii. ea conditione ut priora ſint verba Columbæ, quæ ſequuntur vero, Poetæ.—Τίς ΕΙΣ; ΤΙ σοι μέλει δέ; *Jac. Tollius* in Not. ad Auſonium.—Τίς ἐσί σοι; μέλει δέ. *Quis tibi* dominus *eſt tam liberalis? id enim aveo ſcire:* Barneſ.—Τίς ἐσί σοι ΜΕΛΕΤΗΣ; pro ἐπιμελὴς. *Cleric.* Biblioth. Select. tom. xi.—Τίς ἐσιν, Εἰ μέλει δέ voces Columbæ tribuens, *Daviſius* ad Cic. de Nat. Deor.

ii.

ii. 47.—Τίς ΕΣΣΙ; Μοι μέλει δέ. *Quænam es tu columba? Mea enim intereſt: D' Arnaud* Animad. Crit. c. i. p. 5.—Τίς ΕΣ, ΤΙ σοι μέλει δέ; *quis es tu, quid tibi eſt curæ?* Abb. Sevin apud Hiſtoire de l'Acad. des Inſcr. tom. iii. p. 132. Sed, ut notat vir γραμματικώτατος M. Maittaire, ἔις pro εἶς nuſquam legitur.—— Lege tandem, Τίς ΕΙΜΙ, σοι μέλει δέ; Columba rogat, *Cupiſne ſcire, quæ ſim? Anacreon me miſit* &c. Pauw, eopſe ſenſu quem Scaliger ex vulgata ſcriptura exprimere vellet.

11. Πέπρακε μὲ] Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη, Metri gratia, *Tan. Fab.* cæteris omnibus approbantibus.

15. οἵας] ὁρᾷς, *H. Steph.* approbantibus Baxt. Trapp, Pauw.—Καὶ νῦν ΙΟΥΣ' ἐκείνα *D. Heinſ.* minus recte.—*Faber* ὅιας reddit *qualeſcunque*, nullo autore. Longepierre *quales?* cum interrogatione.

21. πέταδαι] πέτιδαι, *H. Steph.*

23. Καὶ δένδρεσιν καθίζειν] H. Stephanus ex libris edidit δένδρεσι. Δένδρεσιν vero καθίζειν dicitur pro ἐν δένδρεσιν, quod improbum non eſt, ſed durum. Nonne legendum? Κἀν δένδρεσιν καθίζειν, ut Od. xxxiv. 6. *Pauw.*

30. Πιῶσα δ' ἂν χορέυσω] Scribendum eſt, δ' ἂν χορέυω. *Ut vero bibi, libens et alacris ſaltem: ἂν* δυνητικὸν eſt. Et mox 33. pro συγκαλύψω leg. συγκαλύπτω. Cod. Vat. συσκιαζω: Non male, ſi, demta litera poſtrema, ſcribas συσκιάζω. *Pauw, Trapp*, quorum alter tamen pro ἂν malit ἄν, *rurſus ſalto.*

31, 32. δεσπότην Ανακρέοντα &c.] Καὶ δεσπότῳ ΕΜΟΙΣΙ: nam Ανακρέοντα videtur ex ſcholio irrepſiſſe. *H. Steph. Baxt. Trapp.*—ΠΟΤΗΝ Ανακρέοντα Idem *Steph.* in edit. Poetarum Lyricorum.—Καὶ δεσπότῳ ΑΝΑΚΡΑΝ, quaſi ὑποκοριστικὸν nominis hîc dediſſet Poeta pro ipſo nomine; *Joſ. Scalig.* ad oram libri. —Καὶ δεσπότην ΓΕΡΟΝΤΑ: Gallus aliquis ignotus— Salvo quidem metro per συνίζησιν effert Ανακρ'όντα *Daceria.*—Sed cum illa durior ſit, forte legendum,

Καὶ ΑΥΤΟΝ Ανακρέοντα.

Ipſumque

Ipſumque Anacreontem alis ut obtegem, ut apud hujus Odæ ℣ 27. Voci αὐτὸν tanquam gloſſa forſan ſuperadſcripta fuit δισπότην: *D' Arnaud* Anim. Crit. c. ii. p. 31.—Aut libri alii ſunt expectandi, aut ſcribendum eſt plene,

Καὶ δισπότην ΚΡΕΟΝΤΑ
Πτέροισι συγκαλύπτω. *Pauw.* — Quidni autem poſſit,

Καὶ δεσπότην Ανακρέοντα
τοῖς πτέροισι συγκαλύψω,

facta ſynecphoneſi, et incipiendo proximum verſum ab Anapæſto, ut xxvi. 8. *Mattaire.*

33. ἐπ' αὐλῷ] ἐπ' αὐλῇ, *Barneſ.*

35. Ἔχεις ἅπαντ', ἀπιλθε] Fallor, aut Poeta ſcripſit,

Ἔχεις ἅπαντ', ΑΠΕΛΘΩ·
Λαλισέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, κὴ κορώνης.

Sic nihil accommodatius. Nuncius debebat ἀπελθεῖν, non homo ociosus, qui ibi poterat manere, ſi vellet. *Pauw.*

X. 5. τευχθὲν] τυχθὲν MS. Vat. et *Barneſ.*

7. ὁππόσω] Mallem ὁππόσῳ: Nam ad Doriſmum hæc redigenda ſunt exacte. *Pauw.*

8. Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν] Lib. Vat. Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς νίν' unde *Scaliger* elicuit, Ὅμως δ' ΙΝ' ἐκμάθῃς ΝΙΝ.—*Tan. Faber* rectius, ΟΠΩΣ δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν.—Trapp, rectiſſime Ὅμως δ' ΙΝ' ἐκμάθῃς πᾶν.

9, 10, 11. κηροτέχνης — συνοικεῖν — παιλορέκτῃ] Leg. κηροτέχνας—συνοικῆν—et cum Cod. Vat. παιλορέκτα: *Barneſ.*—Mirum quod pro ὃ θέλω ſic eodem impetu non repoſuerit ὅ τι λῶ. An id nimis venuſtum pro hominis captu? Ita videtur ſane. *Pauw.*

13. σύνευνον] Quid cum cereo Cupidine Poeta faceret in lecto? Præcedit συνοικῆν. Id ſequi debuiſſet Poeta, et pro σύνευνον hic dare σύνοικον, ἑταίραν, aut aliquid ſimile. *Pauw.*

XI.

XI. 10. Τὰ τέρπια] τὸ τέρπνα MS. Vat.

11. Ὅσῳ &c.] Legi poſſet ſententia et ordine facili, Ὅταν φίλας τὰ μοίρης, vel etiam Ὅτῳ pro ᾧτινι, *cui* vel *cuicunque*. Pauw.

XII. 2. Τί σοι, λάλη χελιδών;] Pro λάλη Cod. Vat. λαλιῦ. Proclus ad Heſiodi op. ά. p. 86, τὴν χελιδόνα, καλίλλειν λέγει, ὡς ἐςι παρὰ Ανακρέοντι Καλίλη χελιδών. Locum fruſtra quæres in reliquiis Anacreontis. Fors fuit tamen, ut hic reſcribendum ſit, Τί καλίλη χελιδών. *Munkerus* ad Fulgentium, l. i. p. 11.

XIII. Εἰς ἑαυτόν.] In MS. Vat. Εἰς Ἄτλιν.

2. βοῶσα] Celeberrimus eſt furor Cybeles propter Attinem, non furor Attinis propter Cybelen. Igitur legendum cenſet Εν ἔρεσιν βοῶσαν *Bentleius* in Epiſtola ad Anacreontis interpretem Gallicum.—Eadem ratione ducti καλὴν Κυβήβην *Tan. Fab.* et alii vertunt *almam*; *formoſam* enim Deorum matrem dicere verentur. AtAttis Cybelen diu conſtanter amavit; cum vero ille fidem ſuam violaſſet, et rem habuiſſet cum nympha Sangaritide, Dea ideo vehementer irata eum in furorem egit. Vid. Juliani orat. in Deor. matrem. *D'Arnaud* Anim. Crit. c. ii. p. 10. & *Pauw*.

8. πιόνλις] In Epiſtola prædicta idem *Bentleius* legit πιόνλας. Idque quia voculæ οἱ μὲν & οἱ δὲ orationem requirunt æqualem & ſibi ſimilem. *Alii narrant ſemivirum Attin almam Cybelen in montibus invocantem inſaniiſſe: Alii narrant eos, qui ad Clari ripas aquam fatidicam biberant, furibundos inclamaſſe. Ego vero* &c.

11. Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,] Quid eſt κορεσθεὶς τῆς ἐμῆς ἑταίρης? An luderet poeta poſtquam ſatis cum amica ſua luſerat, et jam puellæ, ut Lyæi et nardi, erat ſatur? Scribas igitur, META τῆς ἐμῆς ἑταίρης. Vitium ortum ex literarum compendiis, ut millies, *Pauw*.

XIV. 2. Φιλεῖν] MS. Vat. φιλεῖ. Male, cum mox ſequitur, οὐκ ἐπείσθην.

15. Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον] Stephanus *jacit ſe in modum teli:* et ſic alii omnes. Εἰς βέλεμνον eo ſenſu non novi. Scribendum, opinor, Ὡς βέλεμνον. *Pauw.*

16. Μέσος δὲ καρδίης μεν] Μέσος καρδίης eum ſignificat, qui cor medium occupavit. Quid igitur ἔδυνε? An de eo dici poteſt qui jam in medio corde eſt, et cor medium tenet? — Scribe ſine dubio ΜΕΣΟΝ δὲ καρδίης μεν, ut Od iii. 25. καί με τύπτει Μέσον ἦπαρ. *Daviſius* ad Cic. de N. D. et *Pauw.*

19. Βαλώμεθ'] MS. Vat. βάλοιμεν. *Cur petamur extra*, vertit *H. Steph.* — At Βαλώμεθα παθητικῶς accipi non poteſt. — *Quid extra tela mittamus*, Tan. Fab. — Tum vero quid illud (quod præceſſerat) Μάτην δ' ἔχω βοείην; Quid ſcutum ad mittenda tela?—Trajecta literula ſcribendum arbitror, Τί γὰρ λαβώμεθ' ἔξω; *Quid enim ſumamus nobis extra*, quando adverſarius jam eſt intus? Quid autem μὲ pro ἡμᾶς poſt λαβώμεθα? In libro Vaticano, ut diximus, pro βαλώμεθ' ſcriptum eſt βάλοιμεν. An legendum, conſulta utraque ſcriptura,

Τί γὰρ ΛΑΒΩ ΜΕΝ ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης; *Pauw.*

XV. Εἰς ἑαυτόν.] Cod. Vat. Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

1. Οὔ μοι μέλει Γύγαο, &c.] Huic lectioni præter dialectum etiam ipſa ſententia repugnat. Sic enim Græca hæc vertenda eſſent; *Non curo Gygem; nihili facio Gygem Sardium regem.* Ergo tum Gyges in vivis eſſe debuit, cum auctor hæc ſcriberet: at diu ante Anacreontem natum Gyges ille ad plures abierat. Tu vero lege ΤΑ Γύγεω, i. e. *Nihil æſtimo opes Gygis.* Bentleius ad Hor. Carm. ii. 14. — Sed ſcire velim, quid tibi videatur de eo, quod ſequitur Οὐθ' αἱρέει με χρύσος. Nonne putida eſt ejuſdem rei repetitio? Cum aperte in his habeamus imitationem Archilochi, apud Plut. Moral. p. 470. C. ubi legitur Οὔ μοι τὰ Γύγεω τῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἶλε πῶ με ζῆλος· Hic forte ſcribendum,

Οὔ μοι μέλει ΤΑ Γύγυ,
Τᾶ Σάρδεων ἄνακτος,
Οὔθ' ἁιρέει με ΖΗΛΟΣ, &c.

Liber Vaticanus plane ad hanc normam,
Οὔθ' ΕΙΛΕ ΠΩ με ΖΗΛΟΣ. Quod ſumere etiam potes, ſi velis. In libris Stephani legebatur

Οὔθ' εἵλέ πω με χρυσὸς,

et pro Σάρδεων, Σαρδίων. In Vaticano autem pro Γύγαο erat Γύγεω et Γύγυ. *Pauw.*

11. Ὡς ἦν ἔτ' οὐδ' ἔστι] Pro Ὡς ἦν Barn. et Trapp. Ἕως ἦν. Male —Cæterum, teſte Stephano, omnes libri, excepto uno, hunc verſum et quatuor ſequentes ignorabant. Non indignor, aut Scribas vitupero: nam revera inepti ſunt, et ad verſus præcedentes inepte accedunt. *Pauw.*

15. Λέξῃ σὲ μὴ δεῖ πίνειν.] Lib. Vat. Λέξει, male. — *Stephano* et *Barneſio* legendum videtur, Λέξῃ, σὲ μηδὲ πίνειν, vel μὴ ἔτι pro μὴ ἔτι. — *Baxtero*, Λέξῃ, μὴ δεῖ σε πίνειν. —*Trapp*, Λέξῃ, σὲ μὴ πίνειν δεῖ. —*Maittaire*, Μὴ δεῖ, λέξῃ, σε πίνειν. — Varie interpolarunt viri eruditi, ut Spondeum ex loco tertio expellerent. Factum nollem; nam ſine dubio Spondeus ibi ſtare poteſt perbene. *Pauw.*

XVI. 5. ἐχὶ νῆες] Barneſ. ἐχὶ metri gratia.

7. Απ' ὀμμάτων βαλών με] Lib. Vat. με βάλλων.

XVII. 1. Τὸν ἄργυρον τορεύσας] In libris Stephani legebatur τορεύων· qui inepte vertit *Torno mihi labora argentum, et inde finge.* Nam ut cælum et tornus, ita τορεύειν et τορνεύειν longe diverſiſſima ſunt. Cæteri interpretes recte exponunt cælans. Neuter vero ſenſus loco convenit. Præpoſtere enim Argentum *cælatur*, antequam poculum ſit factum. Et ad πανοπλίαν, ſcutum, thoracem, et gladium, fabricanda, nunquam adhibetur *tornus*. Legendum ſuſpicor,

Τὸν ἄργυρον ΧΩΝΕΥΣΑΣ.

Argentum liquefaciens, antequam opus ex eo fiat. Apud Heſychium legimus Χόνος, ποΐήριον χαλκεῖον. Ubi χόνος pro χῶνος. — Legere etiam poſſumus πυρώσας. Verſus pro Spondeo, quem nonnulli ferre nequeunt, ſic Iambum habebit in loco tertio. *Pauw.* — At nec τορέυω nec τορνεύω tam ſtricte *cælandi* et *tornandi* artes notant, quin utrumque ad alia opera fabrilia adhibeantur. Τορνώσαλο δὲ σῆμα, *circulo autem deſignarunt tumulum*, Il. Ψ 255. ἴδαφος νηὸς τορνώσαλο, *fundum navis circumſcribit faber*, Od. E. 249. Et ex argento pariter Satyros Διόδωρος ἐτόρευσεν Anthol. p. 480. Epig. iii. Metaphorice τόρευε ᾠδὴν Ariſtoph. p. 820. ✝ 19. Unde Horatius Ar. Poet. 441. *Et male tornatos incudi reddere verſus*, quod criticorum ſummus non ſatis intelligens corrigit *ternatos*. Maittaire.

5. 6. Πόήριον δὲ κοῖλον,

Ὅσον δύνῃ, βάθυνον] Ingratum eſt κοῖλον βάθυνον, et nimium dicit. An forte ſcripſerat auctor βαθύνων. Illud vero ὅσον δύνῃ nonne nimium quoque inducit? *Id cavum et profundum fac, quantum poſſibile eſt tibi.* Nam ſic pro poculo prodire poterat amphora. Antiquiſſimæ Florilegii Editt. verſiculos duos

Πανοπλίαν μὲν ἔχι,
Τί γὰρ μάχαισι κάμοί;

ignorant. Quid ſi, iſtis omiſſis, ſcribamus?

Τὸν ἄργυρον ΧΩΝΕΥΣΑΣ, vel τορνεύσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον
Ποτήριον ΤΙ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.

Tornus, quo fabricantur pocula, ejus menſuræ eſt, ut nunquam ab eo prodire poſſit poculum; quodque latius et profundius eſt, quam ſtrenuus Bacchi myſta in ſacris ſeverioribus ſibi deſideret. *Pauw.*

7. Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ] Edd. Gellii antiquæ ΚΑΙ ΜΗ ποίει κατ' αὐλό. In Anthologia legitur κατ' αὐτῦ. Utrumque dicitur. *Pauw.*

8. Μητ' ἄρρα] Græcis, et quidem antiquis, ἄρρην absolute dicitur κύων. Canes autem ſunt duo: unus major, alter minor. Major κύων vocatur; minor προκύων. Hos autem intelligit Poeta, et κατ' ἐξοχὴν vocat ἄρρα. *Pauw.*

10, 11. Τί Πλειάδεσσι κἀμοί;] In editt Gellii,

Τί Πλειάδων μέλει μοι;
Τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;

et Stephanus in notis, — Lib. Vat. et Barneſ.

Τί Πλειάδων μέλει μοι;
Τί γὰρ καλῦ Βοώτεω;

Florilegii ἔκδοσις, quæ hos duos verſus non habet, abſque ulla ſcabritie orationem decenter nectit. *Pauw.*

14. Καὶ χρυσίης παλῆλας] Illud παλῆλας poſt ἀμπέλους et βότρυας hic expectet nemo paulo humanior. Aliter Cod. Vat. qui poſt κατ' αὐτὸ hos verſus inſerit:

Καὶ Μαινάδας τρυγώσας
Ποίει δὲ ληνὸν οἶνου,
Καὶ ληνοβάτας παῆλας,
Καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας,
Καὶ Κυθέρειαν γελῶσαι,
Ὁμῶ &c.

Ubi Καὶ χρυσοῦς Barneſius corrigit, Χρυσίους τε τοὺς Ἔρωτας. Male. Legendum eſt παῆλας Τοὺς χρυσίους Ἔρωτας, ut Mænades racemos decerpant, Cupidines lacum gubernent, et uvas calcent. Vaticana ἔκδοσις Gellianæ præſtat. Utramque autem vincit prima illa Florilegii, quæ ſimpliciſſima eſt.

Ποίησον δέ μοι κατ' αὐτῦ
Μηδ' ἄρρα, μηδ' ἀμάξας,
Μὴ γυγὸν Ὠρίωνα,
Αλλ' ἀμπέλους χλοῶσας,
Καὶ βότρυας γελῶντας,
Σὺν τῷ παλῷ Λυαίῳ. *Pauw.*

XVIII. 1. Καλὴ τίχνα] *Stephanus* et *Barneſius* reponunt Καλλιτέκνα: hic etiam inſerit μοι, metri gratia,

tia, in quo ſe ipſum fefellit.— *Trapp* legit Καλλίτεχνε, cum Καλλιτέχνης nuſquam reperiat — Miſſo artifice, Poeta alloquitur ipſam artem. Verſus vero eſt Anacreonticus: nam prima in τέχνα anceps eſt. *Pauw.*

2. Ἔαρος κύπελλον] Noſtine quid ſit Veris poculum. Dein an Τὰ πρῶτα pro πρῶτον, ut volunt interpretes. Sic aliquid ſequi deberet, quod τὰ πρῶτα commode exciperet. Legendum, mutata unica literula, Εαρ ΕΣ κύπελλον ἡδύ: In poculo Ver cælato, Tempus anni roſam ferens, primas illas delicias noſtras. *Pauw.*

4. Ῥόδα] Ῥοδο in MS. Vat. unde *Barneſius* Ῥοδον, et ſupra τέρπνον. Sic tamen et τὰ πρῶτα τερπνὰ bonum eſt, nam in numeris ita variant Poetæ. *Pauw.*

5. Τὸν ἄορυρον δ' ἁπλώσας] Fallitur Barneſius [et poſt eum Trapp] qui vertit ἁπλώσας *unico argumento ornans*; cum ſit *malleo ducens, extendens*, ut notat *D'Arnaud* Anim. Crit. p. 12. — Cæterum poeta poſtquam Ver et Roſam, Veris gaudium, in poculo cælari juſſerat, continuo ſubjicit, ac ſi nihil tale præceſſiſſet, Ποτὸν ποίει μοι &c. Duo, crederem, fragmenta duorum Odariorum hic peſſime coaluerunt Amanuenſium culpa: Partem unius exhibent quatuor primi verſiculi: omnes alii ſequentes ad odarium pertinent alterum. *Pauw.*

6. Ποτὸν ποίει μοι] *Steph.* ut metrum reſtituat,

Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι.

Baxt. ex MS. Vat. Ποτὸν ποίοιμι τερπνὸν, contra leges Syntacticas — *Baxterus* et *Daceria* mutato accentu legunt πότον, *compotationem*. Intellige, *Fac ut jucunde potem*. Pauw.

10. Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον] *Baxterus* reponit.

Μᾶλλον ποίει Διος ΤΕ
ΓΟΝΗΝ Εὔϊον ἡμῖν·
ΜΝΗΣΤΥΝ θ' ἅμα τε ΚΥΠΡΙΝ
Υμεναίοις κροτῆσαν·
Καὶ Ἔρωτας ἀνύπλους,
Καὶ Χάριτας γελώσας,

Κ' ἄμπι-

Κ' ἄμπελον εὐπέταλον,
Εὐδότρυον, κομῶσαν·
Καὶ κέρως εὐπρεπεῖς, μοι
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

Putat enim voces βάκχον ℣ 11. et Χαρασ' Υπ' atque Σύναπλε initiales verſuum 14. 16. et 18. gloſſemata ex margine illic appoſita et vocem ὠνία hic accipiendam eſſe ἀπὸ τῦ κοινῦ. — *Regnerius Deſmarais* nil mutat, ſubaudito verbo ἔςω. Μύςις νάμαλος ἡ Κύπρις [ἔςω] — Quæ conſtructio facilius elicitur, ſi legatur cum *Tan. Fabr.* et *Pauw*, accentu mutato, Μύςις νάμαλος ἢ Κύπρις. Inepte enim Bacchus dicitur νάμαλος μύςης: Nam ſic vini præſes ſit vini miniſter, et ex Deo facimus Dei ſacerdotem. Pulchre vero Baccho pocula miniſtrat Amorculorum mater. Vid. Hor. l. ii. Od vii. 25, 26.

13. κρολῦσα MS. Vat. κραλῦσα, quod minus emphaticum eſt. Intellige vero *Hymenæis plaudens.* Ὑμέναιοι ſcilicet non ſunt nuptiæ, ſed nuptiarum Dii Minores. *Pauw.*

14. χάρασ' Ερωλας ἀνόπλως] *Barneſius* — Ερωτ' ἄνοπλον· multos ſcilicet Cupidines metuens.

17. κομῶσαν] Ubi εὐπέταλον præcedit, Tautologum eſt κομῶσαν. F. legendum γανῶσαν, *nitentem* et vigore ſuo lætitiam oculis afferentem. *Pauw.*

18. σύναπλε] Hoc verbum utpote nimis proſaicum improbat *Faber.* —Legitur tamen in Æſchyl. Perſ. Euripid. Ion. 807. Bion. Idyll. ii. 5. Pindar. Pyth. Od. iv. Epod. ii. ℣ 2. *Pauw.*

XIX. 2. Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν] Lib. Vat. Πίνει δένδρεα δ' αὐτήν. Recte, ſi pro verſu Anacreontico verſum Pherecratium habere velis.

XX. 2. Φρυγῶν ἐν ὄχθαις] Malim legere ἐν ὄχθοις. In montibus Phrygiis ſaxum ſtetiſſe Nioben dicit, et Sipylum Phrygiæ ſive Mæoniæ montem intelligit. In eo monte Nioben in ſaxum verſam ſignificat.

ὄχθοι

ὄχθοι ſunt montes, vel etiam ὄχθαι. Heſychius: Ὄχθοι αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι, καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν. et ὄχθοι ὀρῶν. *Salmaſ.* in Solinum, et *Trapp.*

XXI. 4. προποθεὶς ἀναπνάζω] Libr. Vat. πυρεθεὶς, ex marginali gloſſemate natum. προποθεὶς vero utrinque diſtinguatur, ut jungantur ὑπὸ καύματος — ἀναπνάζω, *Ex ardore* vini *anhelo, utpote cui ſtrenue jam propinatum erat.* Ubinam enim occurrit προποθεὶς, ut vulgo, de homine qui æſtu calet; *ab æſtu abſorptus?* Pauw.

5. δ' ἀνθέων ἐκείνων] Legendum ἐκείνων, *Date mihi de iſtis floribus*, quos digito demonſtrat Poeta. *T. Fab. Pauw.*

6. Στεφάνους δ' οἷς πυκάζω] *Baxt.* diſtinctionem tollit poſt ἐκείνων ℣ 5. et particulam δὲ ℣ 6. Δότε — στεφάνους, οἷς πυκάζω, *Date deinde e floribus illis Corollas, quales nectere ſoleo.* — Lege,

Στεφάνους δ', ΟΙΟΙΣ πυκάζω
Τὰ μετωπά μου, ΠΙΚΑΙΩ,

Nam corollas, quibus caput ſoleo circumdare, aduro. Πυκάζω hac ſignificatione frequens, et uſitatius cum dativo rei, ut Od. iv. 15. et v. 5. Eurip. Alceſt. 796. &c. Ad hanc emendationem ducit MS. Vat. ubi legitur πικαίω in prima perſona: *Arnaud*, Anim. Crit. c. iii. p. 14. — Sed ſic indecenter pro fronte adurente habemus Poetam adurentem: Vulg. perbene, *Corollas, quas ſtipo, caput exurit.* Quare, demta particula δὲ, lege,

Στεφάνους, οἷς πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μου πικαίοι. *Pauw, Trapp.*

Ibid. οἷς] Quidam legunt ὅπως, notante Stephano, et ſic citante Caſaub. ad Athen. xv. c. 4. p. 603.

9. Καρδίῃ τινὶ σκιπάζω] MS. Vat. σκιπάσω. —Stephanus notat quibuſdam magis placuiſſe interrogative legi,

Καρδίῃ τίνι σκιπάσω;

Æſtum vero amoris quo corde tegam? An vero calor recte dici poteſt *tegi?* — Tan Fab.

Καρδίῃ

Κραδίῃ ἘΝΙΣΚΕΠΑΖΩ, *in corde condo.*—Quid vero, an recipiendo amorum æſtui ſufficiebat cor hominis laſcivi? *Longepierre, Barneſ. Trapp* legunt, Κραδίη, in vocativo: *O cor, qua re obtegam?*—Forte legendum,

Κραδίῃ τίνι ΣΤΕΓΑΖΩ;

Quo corde contineo, ſuffero? Sed potius,

Κραδίῃ τίνι ΣΚΕΔΑΖΩ;

Æſtum amoris quo corde diſſipo? Pauw.

XXII. 1. Βάθυλλε] Alii ap. H. Steph. ut et Helias Andreas, Βαθύλλω.

3. Σίει δὲ χαίτας] Alii σείει:—Res eodem redit: cum Diphthongus ante vocalem aut diphthongum corripi poſſit. MS. Vat. δ' ἴσεισε. *Pauw.*

~~XXII.~~ 5. ἐρεθίζει Πηγὴ ἑέουσα πείθους] Corrupta vox ἐρεθίζει mutanda eſt in τερετίζει, quod quamvis cicadarum ſit et citharārum proprium, non inepte tamen ad murmur aquæ perſtrepentis transferri poteſt. *Gul. Cant.* Nov. Lect. l. v. c. 7.—*Barneſius* legendum ſuſpicatur ἐλελίζει: ſcilicet Pindari Φόρμιγξ' ἐλελίζων conjecturam confirmat; et cum apud Homerum alioſque Poetas ἐλελίζειν offendas pro rapido volumine torquere, et magna velocitate circumagere, id transferes ad hanc πηγὴν ἑέουσαν πείθους.—*Caſaubonus* in Athen. l. viii. c. 4. vertit *ſuſurro oblectat.* Perperam; cum *oblectare* ab *irritare* longe diſtat.—Vertas igitur vel cum *Baxtero, proritat aurem,* vel cum *De Pauw,* ſimpliciter *irritat:* qui canunt, ipſo cantu irritant cantum, quia numeri primi faciunt, ut alii facilius ſequantur. Sic ἐρίθειν ᾠδάν apud Theocriti Piſcatores; et Anacreon, ſi credamus Athenæo, Muſicam vocavit συμποσίων ἐρίθισμα, *conviviorum irritamentum.*

XXIII. 1. Ὁ πλῦτος εἴγε χρύσου] Cum πλῦτος χρύσου durius dicatur, legi proponitur κρόσου, cu-

jus mentio fit Od. xxvi. 3. *Hiſt. de l'Acad. des Inſcript.* tom. iii. p. 133.—An forte ſcribendum,

Ὁ Πλοῦτος εἴγε ΧΡΥΣΩ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,

Plutus ſi auro vitam adduceret mortalibus: Si una cum auro, vitam hominibus afferret. Παρῆγε Stephanus et alii vertunt *prorogaret*. Quo jure neſcio: nam verbum ita ἁπλῶς nondum ea notione reperi. Fuerunt, qui pro παρῆγε ſcripſerunt παρεῖχε. Et his etiam ignota fuit illa ſignificatio τῦ παράγειν. *Pauw.*—τὸν χρόνον παραγαλῶν apud Plut. vit. Fabii Cunctatoris, p. 176. E. intelligendum eſt *moras nectens*, et ſane *prorogans*, vi vocis χρόνον additæ.

4. Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ] Ut θανεῖν pro τὸ θανεῖν bonum ſit, quis, quæſo, de ipſa perſona id adhibuit unquam, et verbum per ſe ita ἐπροσωποποίησε? Balbutiit igitur bonus, qui hæc pepigit. *Pauw.*

6. Εἰ δ' οὐδὲ τὸ περίασθαι] Illud οὐδὲ vitioſum eſt, cum nihil præceſſerit aut ſequatur, cum quo poſſit conjungi. Repono,

Εἰ δ' ΟΥΔΕΠΩ περίασθαι.

Daviſ. ad Cic. De Nat. Deor. ii. 47.—At vocula illa alibi etiam occurrit ita abſolute, quando ex duobus pluribuſve, omiſſo minori, refertur id quod majus; ut hic: Quod pretio non poteſt obtineri; multo minus comparari poterit gratis. Aliud vero eſt quod diſplicet: Græci ἔνεστι περίασθαι dicunt, non ἔνεστι τὸ περίασθαι. An οὐδέπω igitur recipiemus? Haud puto: illud pro *nondum* accipi ſolet, non pro *nequaquam*. Legendum arbitror,

Εἰ δ' οὐδέ ΤΙ περίασθαι, &c.

Οὐδέ ΤΙ eleganter, *nullo modo, nulla ratione*. Pauw.

8. Τί κῆ μάτλως γινάζω] Homo iſte, qui neque artem poeticam, neque artem dicendi intelligebat, et tamen in utraque volebat experiri vires ſuas, ſcripſiſſet ſaltem alio ordine:

Εἰ δ' ἔστε τι περίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,

Τί

Τί χρύσος ὠφελεῖ με;
Θανεῖν δ' ἄρ' οἰ πίπρωσαι,
Τί κ᾽ μάτην σεναίζω;
Τί κ᾽ γόους προπέμπω;
Εμοὶ γένοιτο, &c. *Pauw.*

13. Πιόῆι δ' οἶνον ἡδύν,] Ubi πίνειν præcedit, ſcriberem Πίνοῆι, ſi cum Poeta elegantiori hic nobis res eſſet. *Pauw.*

XXIV. *Barneſius* totam Oden pro arbitrio ſuo refingit, ad uſitatius carminis genus reduxiſſe ſe glorians.

6. Μηδέν μοι κ᾽ ὑμῖν ἔσω] *Barneſ.* ex conjectura reſcripſit,

Μίθες ἔν με, ΦΡΟΝΤΙ ΔΕΙΝΗ,
ΟΥΔΕΝ ΕΣΤΙ ΣΟΙ ΤΕ Κ'ΑΜΟΙ.

Hoc vero non eſt Criticam, ſed Poeticen exercere. Locum ſic reſtituo:

Μίθετέ με, φρονῖδες, μηδ—
ΕΝ μοι κ᾽ ὔμμιν ἔσω. *Daviſ.* ad Cic. de Nat. Deor. ii. 47.—Nil mutandum præter accentum:

Μηδέν μοι κ᾽ ὔμιν ἔσω.

Sic commode habemus Epitritum quartum cum Ditrochæo: nam κ᾽ ante vocalem corripitur. *Pauw.*

XXV. 1. Ὅταν πίνω] Prima in πίνω producitur: Quare recte *Barneſius* legit Ὅταν πίω. In iſta voce ita centies erratum. *Pauw.*

3. Τί μοι πόνων, τί μοι γόων] Baxterus ſatis feliciter pro τί μοι γόων repoſuit τί μόχθων. Verum cum πόνων et μόχθων idem ſonent, loco πόνων ſubſtitui γόων: atque ita totus verſus ſit, Τί μοι γόων, τί μόχθων; *Barneſ.*—πόνος de *labore* manuum dicitur; μόχθος, *ærumna.* Utraſque voces conjunxit Philo de vit. Moſis, l. i. p. 500. Pariter fere Euripid. in Electra 65. Τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμὴν μόχθοις χάριν Πόνους

ἔχυσα; *Cur haſce propter me ſubis ærumnas Laborans.*— Etiamſi *Baxteri* conjectura ſit ingenioſa, malim leviore mutatione, Τί μοι πόνων, τί γοῶν μοι; Et tunc erit in tertia ſede Anapæſtus, ut Od. v. 5. *D'Arnaud*, Anim. Crit. p. 20.

5. Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·] *Barneſius*, deſertis omnino priſtinæ ſcripturæ veſtigiis, reſinxit,

Θάνοιμι κἂν μελήσας.

Potuit melius:

Κἂν με θέλω, θανεῖν δεῖ. *Daviſius* ad Cic. de Nat. Deor. ii. 47.—Placet Baxteriana lectio, Θανεῖν με δεῖ κἂκοντα. *Trapp.*

6. Τί δὲ τὸν βίον πλάνωμαι;] Hoc non recte ſequitur poſt Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω. Hi duo verſus locos viciſſim mutent; tum poſt μεριμνῶν recte ſequitur vita illa erratica mercatoris: *Cur ego in vita erro?* Pauw.

7. Πίωμεν] *Reignerius* legit Πίνωμεν.

9. Σὺν τῷ δὲ πίειν ἡμᾶς] Loco hujus verſiculi *H. Stephanus* putat primum hujus Odæ verſiculum repetendum, ſicut ſecundus repetitur.—*Scaliger* corrigit, Σὺν τῷ πίειν ΓΑΡ ἡμᾶς. Ut evitetur ſcilicet Spondeus in tertia ſede.

10. Εὔδουσιν αἱ μέριμναι] Scribendum Εὕδωσιν. Sic pulchre cohærent Πίωμεν— Εὕδωσιν δὲ μέριμναι. *Pauw.*

XXVI. 1. Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ] *Scalig.* Ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ. *Barneſ.* Ὅτ' εἰς με, &c. *Baxt.* Ὅταν ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ. *Pauw*, Ὅταν μ' ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ.

XXVII. 2. Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος] *Barn.* et *Baxt.* tollunt ὁ ante Λυαῖος;—*Baxt.* tollit etiam ſubdiſtinctionis notam, et verſum proximum ſic reſingit:

Ὅταν φρένας εἰς ἁμάς.

XXVII. 4. μιθυδότας] *Barneſ.* μιθυδώτης.—*Baxt.* μεθυδώτας, quo recepto, Bacchius pro Anapæſto aderit, et Verſus exibit Pherecratius, qualis etiam eſt proxime ſequens. *Pauw.*

6. Ἐγὼ δὲ καί τι τερπνὸν] An præcedens χορεύω non erat ex numero τῶν τερπνῶν. An forte poeta dedit, Ἔχω δὲ κ' ἄλλο τερπνὸν, vel potius ἄλλο τι τερπνόν. Sed longius a vulgata lectione abit; et credere malo ipſum hic pinguius et inornatius locutum fuiſſe: Nam eo etiam me ducit ſequens τέρπει repetitum. *Pauw.*

10. Καὶ πάλιν] *Heinſius* tollit Καί.—*Barneſius* legit πάλι.—Nil mutat *Pauw*, cum verſus ſit Trochaicus.

XXVIII. 3. Ῥοδέης] Ῥοδίης rectius: *H. Steph.*

Ibid. κοίρανε τέχνης] κοίλαινον ἐκ γῆς: *D. Heinſius.* —Nonnulli ratione metri, τύραννε τέχνης, ut apud Philoſtrat. Βασιλεὺς λόγων: *Trapp.*

~~XXVIII.~~ 10. Γράφει δ' ἐξ ὅλης παρειῆς] *D. Heinſius* ad oram libri correxerat δ' ἐξαχῆς ἀραιῆς, frontem *tenui tumore*. Tum vero omnis genarum mentio perit, et unius frontis meminit poeta.—Si Barneſium et Baxterum audias, tabulæ illæ cereæ ita adornatæ fuerunt, ut hominem non ab antica, ſed a latere exhibuerint; ideoque gena illa, quæ una apparebat integra, dicta fuit παρειὰ ὅλη.—At ſola poſtica excludunt in Odario ſequenti ℣ 38, 39.

Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι.

Alia omnia a parte antica oculis expoſita erant prorſus et omnino. Παρειὰ ὅλη eſt gena plenior, quam nulla macies obſidet. Cui gena eſt macilenta, gena non eſt ὅλη, ſed ἐλλιπής. *Pauw.*

11. Ὑπὸ ποφύραισι χαίταις] Perperam *Tan. Fab.* repoſuit Ὑποποφύροισι, nam præpoſitio aperte requiritur, et abeſſe non poteſt. *Pauw.*

~~XXVIII.~~

Del.

~~XXVIII~~. 16. Τὸ λειηθότως σύνοφρυν, &c.] In Cod. Vat. pro λειηθότως depravate ſcriptum erat λειηθότω.—*Stephanus* legit junctim Τολειηθότως, et notat ἐχέτω βλεφάρων ἴτυν τολειηθότως σύνοφρυν perinde eſſe ac ſi dixiſſet, ἐχέτω τὰς ὄφρυς λειηθότως συγκεχυμένας, et βλεφάρων ἴτυν accipi περιφρασικῶς ἀντὶ τῶν ὀφρύων, *palpebras* pro *ſupercilia*. *Habeat arcum ſuperciliorum obſcure junctum.* Notandum vero in adverbiis, quæ articulum admittunt, præpoſitio ſubauditur per Ellipſin: Sic τομιταξὺ, τέμπαλιν, τονῦν, pro κατὰ τὸ μεταξὺ, &c. At κατὰ τὸ λειηθότως Græcum non magis eſt quam κατὰ τὸ πρώτως.—*Barneſius* legit,

Ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λειηθότως ΣΥΝΟΦΡΥ,
Βλεφάρων Δ' ἴτυν κελαίνην.

Ut τὸ σύνοφρυ ſit, ſubſtantive ſumptum, pro συνόφρυον. i. e. Μὴ διάκοπλε, μήτε μίσγε τὸ ΜΕΣΟΦΡΥΟΝ, ἐχέτω δὲ τὸ ΣΥΝΟΦΡΥ λειηθότως. — At præterquam quod hæc male ſibi ſuccedant, quod τὸ σύνοφρυ pro ſubſtantivo ſit novum, λειηθότως inepte interponitur. Linguæ uſus deſideraſſet ſaltem, Τὸ σύνοφρυ λειηθότως. Mutata unica literula ſcribendum puto,

Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
ΤΙ λειηθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.

Βλέφαρα hic ὄμματα interpretamur, et inde per Βλεφάρων ἴτυν intelligimus ipſa ſupercilia. Τὶ ipſum minimum, quod in λειηθότως eſt, commode minuit. *De Pauw.*

33. Ἀπέχει] Vertunt *ſufficit*: Quod plane novum eſt, et ſermonis analogia non ſuggerit: ἔχω, *habeo*; ἀπέχω, *abſtineo, abſum.*—*H. Stephanus* in Theſauro, pro Ἀπέχει legendum cenſet Ἄπεχε, *Mercedem cape*, poſt imaginem ſcilicet rite adumbratam.—Exponas mecum, *Abſtine*; ne lineam ulterius addas, omnibus numeris abſoluta eſt imago. Adducunt viri eruditi, Marc. xiv. 41. ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα. quod non minus etiam novum, et libens ibi ſcripſerim,

ſcripſerim, ἀπέχω, *Dormite porro et requieſcite; abſtineo, nec vos ultra excitabo.* Statim vero cum Jeſus ad ſe properantem videt Judam, ait, Ἐγείρεσθε ἄγωμεν· ἰδοὺ ὁ παραδιδούς με ἤγγικε· dicti prioris pœnitentiam quaſi agens, et ipſo periculo, quod præſens erat, ad priſtinam ῥᾳθυμίαν adactus. *Pauw.*—Ἀπέχει, apud Marcum purum putum eſſe Latiniſmum cenſet Salmaſius, De Lingua Helleniſtica, et Grotius ad locum, juxta illud Senecæ et aliorum,

Habet, peractum eſt: quas petis, pœnas dedit.

At in locis quos afferunt, vox eſt inſultantis adverſarii, aut acclamantium ſpectatorum: *Habet* ſcil. vulnus lethale. Victus de ſeipſo vix ita loqui potuit.

XXIX. 4, 5. Τὰ μὲν—Τὰ δὲ] MS. Vat. Τὰς μὲν—Τὰς δὲ. Male. Non enim dicit hos capillos nigros, hos ſubrufulos; ſed eoſdem ipſos capillos interius nigricare, *exterius*, ἐς ἄκρον, ſplendere et radiare. Τὰ μὲν pro κατὰ τὰ μέρη. *Barneſ. Pauw.*

8. ὡς θέλωσι] Legitur et θέλωσι, ſubaudito ἄν. *H. Steph.*

18. Ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον] Ordo eſt, τὴν χνοΐην ποίει ῥοδίνην ὁποῖα μῆλον, vel χνοΐην ὁποῖα μῆλον, *Genæ roſeæ, fac ut lanuginoſæ ſint, inſtar mali Cydonii.* Hoc autem verba ita ordinata ut nunc ordinantur, præſtare nequeunt. Una vox tranſpoſita eſt. Scribe

Χνοΐην δ', ὁποῖα μῆλον,
Ῥοδίνην ποίει παρειήν. *Pauw.*

20. Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδῆς
Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.]

Ποίησον ἐρύθημα αἰδῆς, ὡς ἂν δύνασαι βαλεῖν, nimium eſt, ubi præceſſit ῥοδίνην ποίει παρειήν. Locum trajecto commate ego ita diſtinguendum eſſe aio,

Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδῆς
Δύνασαι, βαλεῖν ποίησον.

Ordo eſt, παρειὴν, ἐρύθημα αἰδῆς βαλεῖν ποίησον, ὡς ἂν δύνασαι: Fac, ut gena emittat ruborem illum verecundum, qui dicatus eſt ipſi Pudori. *Pauw.*

25. Τὴ

25. Τὸ δὲ πᾶν] Interpretes ſoluti hic peſſime balbutiunt; ligati vero dicunt quod volunt. Alii vertunt, *Per totum vultum:* Alii, præ Barneſii fortunam collaudantes ſuam, ſubdiſtinguunt poſt πᾶν, et interpretantur, *Ad ſummam, Ut uno verbo dicam.* Tu tolle diſtinctionem; et vertas moneo, *Omne, quod mente complecti et verbis exprimere queam, habeat cera.* Ita loquebantur Græculi, cum verbis multis dici non poterat, quod dicebatur hoc uno. *Pauw.*

27. Μέγα δὲ πρόσωπον ἴσω.
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.] *H. Stephanus* legit cum Parentheſi,
(Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον)
Quod vero Adonidis eſt præterii: et in proximo verſu ſubaudit ἴσω.—*D. Heinſius* Crepundia Siliana, in l. vi. et Colomeſius in operibus, p. 384. ed. 1709. reponunt participium παρηλθὼν, *Facieque latus eſto, ſuperanſque Adonideam.*—*Salmaſ.* ad Achill. Statium ſic refingit:
ΤΟΝ Ἀδώνιδος παρελθών,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Cervix eburnea vincens Adonidis candore cervicem.—Cui accedit *Pauw*, niſi quod, ut verba melius cohæreant interſerat δὲ—ΤΟΝ Δ' Ἀδώνιδος, &c.—Cod. Vat. pro Μέγα habet Μετὰ, unde *Barneſius*,
ΜΕΤΑ δὲ πρόσωπον ἴσω,
ΤΟΝ Ἀδώνιδος ΠΑΡΕΛΘΩΝ,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Poſt vultum jam per partes deſcriptum ἴσω τράχηλος. Quod ego probare non poſſum. An collum eſt μετὰ πρόσωπον? An vultus ſtat primo loco, dein altero ſequitur collum? *Pauw.*

35. Μηρῶν] Quidam Μαλερόν. Quod parum convenit femoribus, in primis ſi ſenſu Homerico accipiatur. *Pauw.*

37. Παφιὴν θέλξασαν ἥδη] Verſus concinnior foret, ſi pro θέλξασαν legeretur πίεσαν. *G. Canteri* Nov. Lect.

Lect. l. ii. c. 13.—Nil venuſtius eſt quam ipſum illud θέλωσαι. *Pauw.* Nec enim Helleniſtæ ſolum (quod autumavit Grotius ad Matth. xxviii. 43.) θέλειν cum quarto caſu conſtruunt in *amandi* notione. Perictyone apud, Stobæum, p. 288. ἐθελήσει τὸν ἄνδρα.

44. Καθελών,] Quid illud καθελὼν Ἀπόλλωνα. Apollo ab artifice pictus erat cum inſignibus, quæ Apollini tribuuntur. Hoc demeret artifex, ſic ex Apolline fieret ſtatim Bathyllus. Satis duriter, et ſatis nove. *Pauw.*

XXXI. 1. Ἀφές με, τὺς θεύς, σοι,] *Henricus Stephanus* ſuſpicatur legendum,

Ἀφές με ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΥ
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί:

ut πιεῖν τὸν θεὸν ſit pro *Bacchum* ſeu *vinum bibere.*—*Joſ. Scaliger,*

Ἀφές με, ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ, σοι
Πιεῖν, &c.

Æmylius Portus,

Ἀφὲς, ΜΑ τὺς θεὺς, ΜΕ
Πιεῖν &c.

Lambinus in Horat. iii. od. xix. 18.

Ἀφές με τὺς ΘΙΑΣΣΟΥΣ
Πιεῖν, &c.

Potare me thiaſſos ſinito: quod vellem explicaſſet. —Σοι, inquit *Baxterus*, leporis cauſa adjicitur verbo ἄφες, pro ἄφες σν:—*Miſcellaneæ Obſervatt.* vol. x. tom. iii. p. 422. ed. Amſtel. 1739. legunt,

Ἀφές με ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣΙ
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστὶ
Θέλω· θέλω μαῆναι.

Sine me in Deorum honorem bibere, &c.—Nihil hic mutandum: τὺς θεύς σοι, uſitatam eſſe adjurantis formulam, ſubaudito ὄμνυμι, notant *Tan. Faber*, et *Pauw*, et ante eos *Salmaſius*, et *Gataker* ad Marc. Antoninum, l. vii. § 17. ubi Ἀπέχε, τὺς θεύς σοι.

Ut Arrian. Diſſ. iii. c. 26. Παῦσαι, τὺς θεὺς σοι, ἰμπαίζων, &c. *Deſine, quæſo per Deos, inſultare*, &c. Et c. 23. Πάυσασθε, τὺς θεὺς ὑμῶν.

XXXI. 5. Χ' ὁ λευκόπυς Ὀρέστης.] *Barneſius*, quem *Trapp* ſequitur, de Χ' ὁ fecit Χῳ, ut Theocr. Idyl. i. 131. Verum nihil neceſſe erat.—Unde vero dicitur Oreſtes λευκόπυς? An quod in tragœdia *candidis cothurnis* heroes incederent? At Iſter Grammaticus Græcus narrat Sophoclem primum eum morem introduxiſſe: Sophocles vero, vivo Anacreonte, nullam tragœdiam in ſcenam produxerat. An quod inſanus et diſcalceatus Oreſtes vagaretur, ut Eurip. in Cyclop. ὑ Βάκχαις σὺν λευκόποσιν. At λευκόπυς ibi intelligi poſſit de albis calceis mulieribus propriis, teſte Polluc. vii. 92. quomodo uſurpatur ab ipſo Euripide in Ione ℣ 220. et in Medea ℣ 1164. Forſan legendum λευκόχρως vel λευκόφρυς, quæ epitheta ſatis conveniunt pallori Oreſtis ex terrore materni ſpectri orto. Miſcell. Obſ. Crit. vol. II. 1733. Jan. et Feb. p. 6.—Forſan legendum ἀελλόπυς, *pedibus velocibus* et *impetuoſis præditus*. *Arnaud.* Anim. Crit. c. v.—Fallor aut ipſe Poetaſter ſcripſit manu ſua λευκόνους, i. e. Oreſtes, cui mens fuit aperta et bona, cui pectus candidum. *Pauw*, vocem fingens nuſquam repertam.

8. ἐρυθρὸν οἶνον,] F. Πιὼν δὲ ΛΕΥΚΟΝ οἶνον. Græci quippe vino tres præcipuos colores tribuunt, μέλαινα, λευκὸν, et πυῤῥὸν, *album*, *fulvum*, et *nigrum*. Vid. Euſtath. ad Hom. Od. i. ℣ 209. p. 1623. Secundum Caſaub. ſane in Athen. Anim. I. c. xxiii. λευκὸς οἶνος eſt *elumbis*, *languidus*: Ejus ſententia nititur verſibus Cratini Athen. i. p. 29. ibi citatis, ubi dolet Mendæum vinum eſſe ἀπαλὸν et λευκόν. At Mendæum vinum fuiſſe inter optima, Hermippi apud eundem Athenæum teſtatur auctoritas; unde patet non in genere vini, ſed in ætate ejus vitium hoc

hoc inhæsisse. Fuerit forsan solito magis ἀπαλὸς et λευκὸς, quia ἀρτίως ἡβῶν, ut ibi poeta loquitur. *Miscell. Obs.* Jan. et Feb. 1733. vol. ii. p. 7, 8.

XXXII. 3. Εἰ ἠμαθῶδες ἰνρεῖν] Cod. Vat. Εἰ κυματῶδες, et pro hac lectione pugnat Barnesius, pro illa Baxterus. Uterque quidem Andabatarum more. Proculdubio legendum,

Εἰ ΚΥΜΑΤ' ΟΙΔΑΣ ἰνρῶν
ΤΑ τῆς ὅλης θαλάσσης.

Davisius, ad Cic. de N. D. ii. 27.—Non melior lectione Vaticana mihi videtur Davisii suspicio. An κυματῶδες τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης non est idem, quod κύματα τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης? An οἶδας requiritur, ubi ἐπίστασαι proxime præcessit? *Pauw.*

~~XXXII.~~ 6. ποιῶ] MS. Vat. ποῶ.

18. Τί φὴς ἀεὶ κηρωθείς;] *H. Stephanus* legendum suspicatur καρωθείς, quo metro, non sensui melius consulatur.—*Jos. Scaliger* et *Barnes.* Τί φὴς; ἀεὶ γ' ἔρωτες;—*Tan. Faber*, τόσους ἔρωτας;—*Baxterus* post *Regnerium Desmerais*, Τί φὴς; Ἀεὶ κηρῷ θές. Calculator immani numero Amorum plane territus, poetam interpellat: Τί φὴς; Cui Anacreon fidenter respondet; *Assiduò in cera pone.* Numerus restat propemodum infinitus.—Legendum arbitror,

Τί φὴς, Ἄιξ' ἔρωτας·

Ita Poeta calculatoris ἔκπληξιν peropportune auget. *Pauw.*

~~XXXII.~~ 24. ἀριθμεῖν] Cod. Vat. *Scalig.* et *Baxt.* ἀριθμῶ in subjunctivo.

25. τὲς ἐκλὸς ἂν Γαδείρων] Cod. Vat.

Καὶ τὲς Γαδείρων ἐκλός.

Gaditani vero, Bactriani, Indique non admodum Græcis innotuerunt tempore Anacreontis: unde ab eo abjudicant hoc Odarium *Regnerius*, *Desmarais* et *Pauw.*

XXXIII. 10. ἡμίλεπλος] Cod. Vat. male ἡμῖν λεπλός.

19. Ἐρῶλας ἐκβοῆσαι] *Joſ. Scalig.* parum feliciter legit, ἐκποῆσαι, *Non enim valeo tot Amores alienare, emancipare.*—*Salmaſius* voce plane nulla, ἐκπιῆσαι, *premendo expellere.*—An legendum ἐκσοβῆσαι, *foras abigere:* Vel εὖ φορῆσαι, *recte geſtare.* Pauw.

XXXIV. 5. διώξης] *Tan. Faber* negat hoc verbum uſquam pro *rejicio* occurrere, ideoque legendum διωσης.—Longe fallitur: Voce ſane aliena Homerus Odyſ. Σ. 8. Οδυσῆα διώκετο οἷο δίμοιο. Sed etiam activa, Theocritus Idyll. xxvii. 35. κ᾽ ὄνκ᾽ ἐθέλῃς με διῶξαι, *etſi me velles repellere.* Sic et Ælian H. Anim. ii. 49. iii. 1. vi. 1. Anthol. Epig. vii. 62. *Arnaud.* Anim. Crit. c. vii. p. 37. *Pauw, Maittaire.*

XXXV. 8. Ἐξ ἀγίλης] *J. Scaliger*, ut conſulatur verſui, Ἀγέληθεν.—*T. Faber*, Ἀγίληφιν.

XXXVI. 3. Τί δέ μοι λόγων τοσύτων,] Unde pendet λόγων τοσύτων? An cum Barneſio et Baxtero ſubaudiemus ἐκ? Id pravum, ubi ſequitur eodem ſpiritu, τῶν μηδὲν ὠφελώντων. Scribendum ſuſpicor,

Τί δέ μοι λόγων ΤΟΣΟΥΤΟΝ

vel, Τί δέ ΜΕ λόγων ΤΟΣΟΥΤΟΝ, ut a διδάσκεις hæc quoque pendeant. *Pauw.*

9. Πολιαὶ γίφυσι κάραν] *J. Scal.* κάρα, nam, teſtis eſt Euſtathius, τὸ κάρη Antiquorum eſt, ἡ κάρη Recentiorum.—*Barneſius* inverſe, κάραν γίφυσι, autumans primam in κάραν non eſſe communis temporis. Quæ tamen pro lubitu producitur efferendo κατωρα: vid. Dawes Miſcell. Crit. p. 159.—*Daceria* ſic refingit:

ΠΟΛΙΑΝ

ΠΟΛΙΑΝ στέφοιλι κάραν
Δὸς ὕδωρ.

11. Τὴν ψυχὴν μὲ] *Scalig.* Ψυχὴν ἐμοὶ.—*Barn.* Ψυχὴν δ' ἐμοὶ.

12. ζῶντα] *Scal.* ζόον, ut metrum iambicum conſtet.—*Tan. Fab.* Βραχὺ ΜΕ ζῶντα ΚΑΛΙΨΕΙΣ, i. e. *Me brevis ævi animal condes.*—Βραχὺ μὲ ζῶντα καλύψεις, *Brevi mortuum condes*: μὲ ζῶντα pro θανόντα ſcripſit bonus, quia id verſiculo ſequenti deſtinaverat. *Trapp, Pauw.*

XXXVII. 2. χάριτες ῥόδα βρύουσι.] *Menagius* apud Regnerium, Κάλυκες ῥόδα βρύουσιν, *Calyces roſas emittunt.*—*Trapp*, cum βρύουσι ſæpius neutraliter uſurpatur, *ſcatent*, legendum proponit ῥόδοις. Cum accuſativo tamen Jac. ii. 11. ἡ πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν.—Si in vulgata lectione aqua mihi hæreret, legerem, χάριτας ῥόδα βρύουσιν, *Gratias ſuas emittunt roſæ.* Pauw.—At neutra pluralia cum verbo plurali licet apud Atticos occurrant poſterioris ævi, vix crederem eſſe Anacreontis. Vid. Jenſ. Lect. Lucian. p. 356. 414.

10. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει] *Steph.* legit Καρποῖς.—*Barneſ.* ex *D. Heinſio*, Καρποῖσι γῆ προκύπτει.—*T. Faber* verſum ejiciendum cenſet.—*Baxterus*, Καρπὸς ἰτέας προκύπτει, *Fructus ſalicis propendet.*—*Pauw* interpretatur, *Terra fructibus prominet*, et quaſi proſpectat ex cubiculo ſuo, cum Veris novi ſentit calores.

12. Βρομίῳ στέφεται νᾶμα·] Lego Barneſio aſſentiens τὸ νᾶμα, ut Βρομίῳ Anapæſtus ſit loco Spondei. Quid vero hoc ſibi velit? An Bacchi liquor [ſcil. palmite vitis incluſus] foliis tegitur et ornatur? Hoc ſenſu quid durius? Intellige, poculum in conviviis floribus coronatum, vere quidem, quia tunc primum naſcuntur flores. *Trapp.*—Scribendum Βρομίῳ στέφεται ΚΛΗΜΑ. Verſus vero eſt Anapæſticus Anacreontico æqualis. *Pauw.*

12. Βρομίῳ

12. Βρομίῳ στέφεται νᾶμα'] *Barneſius* metri gratia legit,

Βρομίῳ στέφεται ΤΟ νᾶμα.

—Νᾶμα Βρομίῳ eſt Bacchi liquor, ipſum vinum: An id coronatur primo vere? An in ipſa vite, cum palmites vireſcunt. Scribendum eſt

Βρομίῳ στέφεται ΚΛΗΜΑ.

Verſus eſt Anapæſticus, Anacreontico æqualis. *Pauw.*—Vix infelicius *Baxterus*, addita una literula,

Βρομίῳ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ νᾶμα
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα.

Bromii revertitur liquor, per folium quodque et ſurculum.

14. Καθιλὼν] Baxterus, *deducens ſe effloruit arbos.*—Barneſius, *diffundens ſe.*—Tan. Fab. nullo autore, *exerens ſe.*—Pauw legendum ſuſpicatur,

ΚΑΤΕΧΩΝ ἤνθησε καρπός.

i. e. *fructus tenens*, non deciduus — *Maittaire* interpretatur, *Fructus deprimens arborem.*

XXXVIII. 5. Ὁ νάρθηξ δ'] *Barneſ.* Νάρθηξ χ̄, quo vitet Spondeum in ſecundo loco.

7. Παρίστω κὴ μαχέσθω] Hephæſtion et Schol. Ariſtoph. habent (πάρεστι χ̄) per parentheſin, pro ἔξεστι χ̄. Quod facit ut ſuſpicer Odarium hoc conſcriptum fuiſſe, dum bellum gerebatur. Ait igitur, *Qui pugnare vult, pugnet; jam licet enim.* Pauw.

9. Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν] Μελιχρὸν ἡδὺν tautologum eſt. Paulo melius ſi diſtinguatur: κύπελλον ὦ παῖ, Μελιχρὸν, οἶνον ἡδὺν Ἐγκέρασας. *Pauw.*

12. Σειληνὸν ἐν μέσοισι] *Steph.* ut ἀσύνδετον vitetur legi vellet Σειληνὸν δ' niſi lex verſus excluderet.—*Barneſius* ideo, ἐν μισοῖς δὲ. Quid vero eſt ἐν μέσοισι.—Legendum,

Σειληνὸν ἐν ΝΕΟΙΣΙ vel ἐν ΝΕΟΙΣ ΔΕ
Μιμήμενον χορεύσω.

Pauw.

XXXIX.

XXXIX. 9. Λυσιπαίγμων] Λυσίπονος, λυσίγαμος, λυσίδικος, &c. Græce dicitur quod liberationem vel impedimentum notet. Hic igitur legendum potius φιλοπαίγμων, ut Od. xlii. 2. *Tan. Fab.*—Forte λυσιπράγμων, qui labores et moleſtias ſolvit. *Pauw.*—Λυσιπαίγμων, *qui tribuit luſus*, ejuſdem eſt Figuræ atque λυσιτελὴς, *qui tribuit vectigal.* Baxterus.

10. Πολυανθέσιν μ' ἐν ἄυραις] Sunt qui legunt ἐν ἄραις, quod ineptum eſt. Intellige, *Inter odores Lyæi ſuaviſſimos, et multorum floſculorum odorem imitantes.* Pauw.

21. Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ] Lego unica voce Ὑποκύρτοις δὲ, *repandis poculis.* Tan. Fab.—Ὑποκύρτοισι κυπέλλοις. *Barneſ. Trapp, Pauw.*

23. Θιάσω τέρπομαι κύρων] Θιάσῳ ΓΕΓΗΘΑ κύρων. *Barneſ. Trapp.*—Illud κύρων hic ſatis puerile eſt. Recte ſcripſiſſet homo,

Θιάσῳ τέρπομ' ΕΤΑΙΡΩΝ. *Pauw.*

25. Τόδι μοι μόνῳ] An Poeta bibebat unus, et omnes alii iſta felicitate carebant? Lege μόνοι. *Baxt: Pauw.*

XLI. 2. Ἀναμίλφομεν] Pro Ἀναμίλφωμεν ſcriptum putant Interpretes in gratiam metri, quod durum eſt. Dein, cur ait poeta *celebremus*, cum ℣ 3. actu jam celebrat. Verum fuiſſet,

Πλαροὶ πίνομεν οἶνον,
Ἀναμίλπομεν δὲ Βάκχον, &c. *Pauw.*

4. Τὸν ὅλας ποθεῖλα μολπᾶς] Mendum arbitror latere in voce ὅλας. *Tan. Fab.*—ὅλαι μολπαὶ ſunt *cantilenæ integræ*, hic oppoſitæ ταῖς ἐλλιπέσι, quæ cantantur ab illis, qui ita ebrii ſunt, ut vix verbum proferre poſſint unum. *Pauw.*

5. Τὸν ὁμότροπον] *Menagius* legit ὁμότροφον, quæ vox apud Homer. Hymn. in Apoll. 199.

12. Ν. Ἀνεμοτρέπω] Tale Epithetum non convenit θυέλλῃ. Legendum ἀνεμοτρόφῳ. Faber, Barneſ. Trapp,

Trapp, Pauw.—Vox non occurrit, legitur verò ἐντεμοτρεφὶς κῦμα. Il. o. 625.

17. Τί γάρ ἐσί σοι κίρδος;] Menſura laborat. *Menagius*, legit, Τί δ' ἐσί σοι τὸ κίρδος;—Ed. Morel. et *Barneſ.* Τί σοι γάρ ἐσι κίρδος;—Rectius certe. Potius vero, Τί γάρ ἐςιν σοι κίρδος. Verſus Anapæſticus qualis Od. xxxvii. *Pauw.*

18. Ὀδυρομένῳ] Non ὀδύρεσθαι ſolùm, ſed ὀδυρᾶσθαι eſt in uſu, inquit H. Stephanus. At oſtendat qui poteſt ὀδυρᾶσθαι. Nec ὀδύρομαι μερίμναις, ſed μερίμνα: , quod et vix datur ; nam ὀδύρομαι res externas potius reſpicere videtur : Aſt ὀδυνῶμαι μερίμναις, quod hic legendum, elegans eſt. *Barneſ. Pauw.*

23. Μετὰ καὶ καλῶν, &c.] Pro καὶ prorſus inutili reponit τῶν *Baxt.*—Voluit poeta, niſi neceſſitate metri ductus μεθύων δίλω χορεύειν, μεμυρισμένος δὲ κ᾽ παίζειν, &c. *Pauw.*

26. Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον] Ineptiſſima clauſula poſt quinque præcedentes verſiculos, quibus de ſe ſolo egerat Poeta. Diſſoluta et luxata pleraque videntur ; unde in animum meum ſeſe ingerit ſuſpicio, quatuordecim primos verſus (duobus prioribus, ut diximus, emendatis) integrum Odarium conſtituiſſe, aptum ſane et bonum. Alii undecim fuerint pars major alterius Odarii, quod capite forſan et cauda carebat. Grammatici vero inſiceti, ut nihil mutilum appareret, clauſulam illos egregiam iis appinxerint, Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον, &c. *Pauw.*

XLII. 10. Φθόνον ἐκ οἶδα δαϊκτόν] Illud δαϊκτὸν non convenit, quia παθητικὸν eſt, et ſententia ἐνεργητικὸν deſiderat. Legas, moneo,—δαϊκτῆ, *Cor meum invidiam non novit, invidiam laniatricem nec ipſe novi.* Pauw.

11. Φιλολοιδόροιο] Cod. Vat. male Φιλολοιδόροισι. Joſ. Scal. ad oram libri, Φιλολοιδόρῳ δὲ γλώττης.

12. Φεύγω]

12. Φεύγω] Cod. Vat. Ἔφευγε.—*Baxt.* Φεῦγε, quomodo et Cn. Martius apud Livium,

Amnem Trojugena Cannam, Romane, feuge.

13. Στυγέω] Cod. Vat. Στυγέων.

15. Νεοθήλαισιν] Ed. Morel. Νεοθήλαις.—*Barnes.* Νεοθήλοις δ' ἅμα. At νεόθηλος, si diceretur, significaret, qui nuper nutricis mammæ admotus est: Legendum Νεοθηλέος' ἅμα, a νεοθηλὴς, i. e. νεοτὶ ἀνθοῦσα, seu quæ in primulo ætatis flore adhuc sit. *Tan. Fab. Pauw, Trapp, Maittaire,* &c.—Νεόθηλος vel νεόθαλος licet rarius, aliquando tamen reperitur, ut apud Æschyl. in Eumen. ℣ 453.—Σφαγὰι καταιμάξωσιν νεοθηλῆ βοτῆ, *Cædes cruentabunt* pubescentis *vituli.* Νεοθηλὴς vero longe frequentius, quo et ipse Anacreon utitur apud Athen. l. ix. p. 396. *D' Arnaud* Anim. Crit. c. viii. p. 42.

17. Βίον ἥσυχον φέρωμεν] Hic quædam de esse suspicantur viri eruditi. Quid si duos versiculos præcedentes jungamus cum hoc uno, sed ita leviter interpolato, Βίον ἥσυχον φέρω μέν? modo subjunctivo: *Cum puellis virentibus ad barbiton saltans vitam lætam agam quidem,* &c. Vel, Βίον ἥσυχον φέροιμι. Fors tamen duo Odaria hic etiam perperam conjuncta sunt: Primum fuerit octo versuum: Alterum a Φθόνον ὄκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ inchoaverit, et quot versuum fuerit definiri non potest, quia in fine lacerum est. Tum demum φέρωμεν non subjungendi modo accipio, sed indicandi, quem alia itidem servant. *Pauw.* —*Barnes.* de penuario suo addit vesticulum,

Φέρει, φίλταται, λέγοιμι
Βίον, &c.

XLIII. 1. Μακαρίζομεν] Olim vitiose legebatur Μακαρίζω μὴ σε, contra metri rationem, ut notat *H. Steph.* in Max. Tyr. p. 250.

2. Ὅτι] Liber Vat. male Ὅτε.

5.—κεῖνα πάντα] Liber Vat. pessime καινὰ et mox ℣ 7. ὕλαι pro ὧραι.

XLIII. 8. Σὺ δὲ φιλία γεωργοῖς] Lego Σὺ δὲ φίλῳ ἢ γεωργοῖς. alioqui φιλία, *amicitia*, quod non placet. *Tan. Fab.*—Σὺ γὰρ εἶ φίλῳ. *Barneſ.*—Pro φιλία forſan φίλιῳ. *D' Arnaud* Anim. Crit c. viii. p. 45.—Non colonorum *amica*, ſed ipſa colonorum *amicitia* eſt cicada. *Pauw.*

9. Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων] Verba trajecta: Ordo eſt, ἀποβλάπτων τὶ μηδενὸς, *nullius hominis quid lædens:* ἀποβλάπτειν idem quod βλάπτειν, ut ἀποβλέπειν idem quod βλέπειν. Qui τὶ ἀπὸ μηδενὸς, *nullius rem*, explicant junctim, idque comparant cum notiſſimis illis Theocriti χαῖται ἀπ' ἀκάνθας, &c. falluntur. Si μηδενὸς hic de *re* accipi poſſet, figuræ Theocriticæ eſſet locus: Sed id fieri prohibet verborum indoles, quanquam Barneſius vertit *De nihilo quicquam lædens*, et Baxterus, *Non de aliquo quicquam lædens.* Pauw.

16. γεγηρὼς,] Lib Vat. perperam, γεγηρή.

17. ἀναιμόσαρκι·] H. Stephanus in Theſ. voce ἄσαρκος legit ἀναιμ', ἄσαρκι diviſim, *ſanguine et carne expers*, ut et *Scaliger*, *Barneſ. Trapp*, *Pauw.*—At *Faber* et *Baxterus* ſtant pro lectione veteri, i. e. *carne præditus quæ ſit nullo ſanguine*, cum ipſe Homerus Deos non facit ἀσάρκους, ſed ἀναίμονας tantum. Liber Vat. ἀνεμόσαρκι.

XLIV. 9, 10. Διολισθανεῖν μὴ ἄλλοις,
Ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.] Poſt Διολισθαίνειν μὴ ſequi debuiſſet συνδεθῆναι δέ. Dein, ἐνὶ τῷδε, *uni* HUIC, peccat, quia id una cum ἄλλοις ſe refert ad præcedens ἐν ἔρωσι πολλοῖς, et ſic demonſtrationi locus eſt nullus. Scribo diviſis voculis Ἐνὶ τῳ δὲ συνδεθῆναι,—*Exiſtimo ſane elabi ex aliis, uno vero aliquo colligari.* In editis quibuſdam, propter abſentiam particulæ δὲ, ꝑeſſime correctum eſt, Διολισθανεῖν ΕΝ ἄλλοις, &c. Quid vero διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις, et quidem poſt πλαγκτὰ ἐν ἔρωσι πολλοῖς. *Pauw.*

XLV. 4. ἐποίει] Lib. Vat. Ἐπόει.

6. Μέλι

6. Μίλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα] γλυκὺ ultimam habere longam non poteſt. Arbitror gloſſema eſſe vocis quæ ab uſu communi eſſet remotior? Quod ſi verum ſit, ſuadeam reſcribi—Μίλι λαριὸν λαβοῦσα. *Tan. Fab.*—At ante liquidam ultima in γλυκὺ producitur, ut notant Barn. et Baxt. Sic. Il. E. 358. Videſis Dawes Miſcell. Crit. p. 158. Leedes Indicem Ancipitum vocalium, p. 143.

XLV. 8. Ὁ δ' Αρης ποτ' ἐξ αὐτῆς] Poſt ἐποίει, ἔδαπλε, ἔμισγε minus concinnum eſt ποτέ. An forte legendum, Ο δ' Αρης ΤΟΤ' ἐξ αὐτῆς. *Pauw.*

XLVI. Hoc odarium in libro Vaticano peſſime jungitur cum odario præcedenti, quod ſuſpiciones meas de aliis odariis perperam junctis confirmat. *Pauw.*

XLVII. 3. Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ] Liber Vat. Ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ.

XLVIII. 4. Φέρε μοι νόμως κεράσω] *Regnerius Deſmarais* et alii exponunt, κατὰ νόμως, *juxta leges bibendi.* Diſtingue, Φέρε μοι νόμως, κεράσω. Loci ſententiæ magis conveniret κεράσω, *miſcebo.* Sed non fuit Anacreon, aut alius elegantior, qui hæc pepigit. *Pauw.*

XLIX. 3. Φιλοπαίγμονες] *Barneſius* ex MS. Vat. et Scalig. huc tranſponit verſus quintum et ſextum ante tertium; et legit Φιλοπαιγμονάς τι Βάκχας Ἑτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.—Quis vero unquam legerat *Bacchas* adfuiſſe convivils? Lege,

Φιλοπαίγμονα δὲ Βάκχᾳ
Ἑτεροπνόους ἐναύλους,

i. e. alternos tibiæ cantus, tam dextræ ſcilicet quam ſiniſtræ. *Baxterus.*—Βάκχαι ἐν αὐλοῖς certe vix ac ne vix ita dici poteſt Græce. Ode vero, utpote mutila,

tila, ſeparatis iis, quæ homines inſulſi peſſime copularunt, ita repræſentari debet.

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἀνὴρ Μούσης·
* * * * * * * * *
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ιλαράς τε καὶ γελώσας.
* * * * * * *
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
* * * * * * *
Ετεροπνόους ἐναύλους
* * * * * *
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο
* * * * * * * *
Γράφε καὶ νόμους φιλήτων
* * * * * * * *

Pauw.

~~XLIX~~. 7. δύναιτο] *Barn.* δύνηται.

8. Γράφε καὶ νόμους φιλήτων] T. Faber poſuit πινόντων, adverſante metro; ſed rem vidit. Reſcripſi, φιλούσας. *Baxt.*—Non neceſſe, ut νόμους φιλήτων pependerit a γράφε: Nam alia potuerunt vel præcedere vel ſequi, a quibus id pendebat: e. g. aut Venerem, aut Cupidinem, aut Gratias, &c. pinge Amantium leges vel ferentes, vel recitantes. *Pauw.*

L. 1. Ο τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,] *Steph.* et *Barn.* et Cod. Vat.

Ὁ τὸν ἐν ΠΟΝΟΙΣ
Νέον ἐν ΠΟΘΟΙΣ, &c.—

Baxt. ὑποζυγίης notam ex ἀτειρῆ ad νέον movit, *in potationibus indomitum juvenem.*

8. Πεπεδημένον ὀπώραις] *Barneſius* et *Pauw*, interpretantur, *vinum in uvis illigatum* et tanquam carcere detentum:—*Baxterus* et *Trapp* legunt Πεπαδημένον, *vinum exiliens autumni tempore* in torcular:—

Quidni

Quidni vero πεπεδημένον ὀπώρᾳς interpretemur *vinum illigatum autumni tempori*, Dativo caſu, ſenſu, ut aiunt Grammatici, acquiſitivo: *Capreoli—quos* TIBI *ſervo.* Virg. Eclog. ii. 42. Pari conſtructione, ut nonnulli exiſtimant, Judas ait ℣ 6. ἀγγέλους δεσμοῖς ἀϊδίοις ὑπὸ ζόφον τετήρηκεν, *angelos ſub tenebris æternis vinculis ſervavit*, i. e. ad vincula ſempiterna. Et 2 Pet. ii. 4. σειραῖς ζόφου, ταρταρώσας, παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους, *tradidit ad vincula cuſtodiendos in die judicii.* Lapſi enim angeli nondum vinculis æternis damnantur.—Vid. Joſephum Mede, Diſſ. iv. p. 23.

9. κομίζων φυλάτλειν.] Diſpice an hæc intelligi poſſint, inquit *Faber.*—*Baxterus*, approbante *Pauw*, reponit φυλάτλων.—*Barneſ.* φυλάσσων.—*De la Foſſe* et *Maittaire* notant φυλάτλειν poni pro φυλαχθησόμενον eadem Syntaxi, qua apud Hor. l. i. Od. xxvi. 3. *portare*, et Virg. Æn. v. 262. *habere.*

14. Εσέτυς φανέντα· ἄλλυ.] An ex emendatione Schrevelii cum viris eruditis legendum Ἐς ἔτυς, ſubaudito χρόνον: *in anni alterius apparentis* tempus? Haud puto: nam inaudita eſt Ellipſis. An legendum ℣ 10.

Ἰν' ὅταν τέμωσι ΒΟΤΡΥΣ—

Ες ΤΟΥΣ ΦΑΝΕΝΤΑΣ ἄλλυς, i. e. *ad alios* racemos *apparentes*, uſquedum alii iterum appareant. Vel, ut Anapæſtus ſit in loco primo,

Ες ἔτυς ΦΑΝΕΝΤΑΣ ἄλλυ, i. e. *ad alterius anni apparentis racemos.* Vel ſervata βότρυν verſu 10.

Ἐς ἔτυς ΤΡΑΠΕΝΤΟΣ ΑΛΛΟΝ.

Ad anni vertentis alium racemum. Pauw.

LI. 3, 4. Ανέχινε κῦμα δίσκῳ

Επὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;] Quis dixerit *fundere fluctum ſuper dorſa maris?* Nonne eſt ipſe fluctus dorſum maris? Pro ἐπὶ νῶτα legerem μέγα κῦμα, ut ſit repetitio hoc modo:

Ανέχυσι κῦμα δίσκῳ,
Μέγα κῦμα τῆς θαλάσσης;

Vel pro ἐπὶ adderem epitheton aliquod vocis νῶτα, ut ἰυρία, ὑγρὰ, &c. ut ſit νῶτα per appoſitionem idem quod κῦμα. *Trapp.*—Poſt Ανέχυσι κῦμα δίσκῳ collocari debet punctum, ut ſic cohæreant illa Ἐπὶ νῶτα, &c. Ἀπαλὰν χάραξι, &c. Si eruditior fuiſſet Poetaſter Αρα τις repetiiſſet ſtatim poſt Ανέχυσι κῦμα δίσκῳ. *Pauw.*

5.—ὕπερθε λευκὰν] Stephanus notat quoſdam legere ὑπὲρ θάλασσαν. Unde Dacerius, poſt δίσκῳ plene diſtinguens, ſcribit Αρα τις ὑπὲρ θάλασσαν, et totum verſiculum ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης delevit, tanquam gloſſema, quod Grammaticus aliquis ad ὑπὲρ θάλασσαν adſcripſerat. *Pauw.*

Dz1. Il. 7. Νόος ἐς θεὸς ἀειρθεὶς] Scribendum forte, mutato ordine,

Μακάρων φύσις ἀρχὰν,
Νόος ἐς θεὸς ἀειρθείς;

Sed ſic Νόος ἐς θεὸς, &c. a ſuo τις exulat nimis longe. Verba apte componere non potuit bonus qui hæc pepigit. *Pauw.*

11. Μόνα κῦμα συγκαλύπτει] *Barneſ.* MS. Vat. Μόνα κύμασιν καλύπτει, ſcil. artifex.

12. Αλαλημένη δ' ἐπ' ἀυλὰ] *Stephanus* ἐπ' ἀκτῆ.—*Regnerius Deſmarais* refert ad νῶτα πῆς θαλάσσης.

13, 14. Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
Ἀπαλοχρόους γαλήνας, &c.] *Steph. Baxt.* et alii legunt Ἀπαλοχρόου ſuppreſſe διὰ vel χρόιῃ, Ellipſi inaudita. Dein cur βρύον λευκὸν? An alga candida olim celeberrima? Legendum autumo tranſpoſito verſiculo,

Αλαλημένη δ' ἐπ' ἀυλὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε, λευκὸν
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,

Ἀπαλο-

Ἁπαλοχρὼς γαλήνης
Ῥόθιον παρὰ θῖν' ἴλλει.

Vagabunda ſuper illa [maris terga] *ut alga, corpus candidum in natationem inclinans, undulas ab antica ad ſe trahit.* Ut paulo ante ὕπερθε abundat poſt νῶτα τῆς θαλάσσης, ita abundat hic poſt ἁλαλημένη ἐπ' ἀϊλά. *Pauw.*

23. Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῖναι] Si ex argento fuerit diſcus, ideone Amor et Himerus, qui in ipſo argento cælati erant, dici potuerunt ſuper argento vehi? Lege

Ὑπὲρ ΑΛΜΥΡΩ, δ' ὀχεῖναι.

Pro ὀχεῖναι Cod. Vat. perperam ὀρχεῖναι. *Pauw.*

25. Δολερὸν νόον μερόπων Ερως, Ιμερος, γελῶντες] Hoc de Cupidine et Himero falſum eſt. Fraterculi illi *doloſos* non rident, ſed *ſimplices*. Tollitur difficultas ſi advocamus Stephani δολεροί. Vel ſi, δολερὸν retento, pro γελῶσιν ſcribamus τελοῦσιν. Si prius ſumas, doloſus Cupido et doloſus Himerus ex more rident νόον μερόπων, quos dolis ſuis fallunt. Si poſterius, Himerus et Cupido dicuntur hominum mentem doloſam reddere. Vel legi poſſit, Δολεροὶ νόον τε κ' ὄψιν, *Doloſi et mente et vultu.* Pauw.—*Scaliger* ad marginem libri correxerat Δολερὸν ΝΟΗΜ' ΕΡΩΤΩΝ.—*Dan. Heinſius, Barneſ.* et *Trapp.* Δολερ' ἐ ΝΕΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ, quo ſenſu rectius στρόσωπον. Baxt.—Δολερὸν νόον Μ' ΕΡΩΝΤΩΝ, *Vafrum animum amore nocentium ridentes.*

29. Παφίης τε σῶμα παίζει] *Baxterus* legit Παφίης ΤΟ σῶμα παίζει, i. e. πρὸς τὸ σῶμα—*Barneſius* ſequens Longepierre ΕΣ ΟΜΜΑ παίζει, quod non diſplicet, quanquam ἐπ' ὄμμα eo ſenſu placeret magis. Viſne aliud? Forte, Παφίη τὸ σῶμ' ΕΠΑΙΡΕΙ, *ſuper fluctibus Veneri corpus attollit.* Pauw.

30. Ινα νήχεται γελῶσα] ἵνα, pro ὅπου, *ubi*, cum Indicativo, inquit *Barneſ.* ἵνα νηχέται mihi non videtur apte dici. Legendum puto νήχηται. Sic verſus conſtabit ex Ionico et Ditrochæo. *Pauw.*

Nec

Nec exemplis caret ἵνα, *ut*, cum Indicativo, Hom. Il. Π. 19. ἵνα εἴδομεν ἄμφω, *ut ſciamus ambo*. Sic Joan. viii. 33. 1 Cor. iv. 6. Apoc. xxii. 14. Vid. Steph. de Dial. Attica, p. 137. Markland ad Lyſiam, I. 435.

LII. 2. Ταλαροῖς φέροῦσιν ἄνδρες] Ordo eſt hujuſmodi, οἱ φέροῦσιν μελανόχρωτα βότρυν ἄνδρες εἰσὶ μετὰ παρθένων. *Baxt. Barn.*—Nimis impedita eſt oratio. Cum Stephano malo φέρουσιν. *Pauw.*

5. Μόνον ἄρσενες πατῶσι] Flacceſcit μόνον. Sed an ſcribendum forte Μόνοι. Diphthongus ante vocalem corripitur. *Pauw.*

6. Σταφυλὴν, λύοῦσιν οἶνον] Quid σταφυλὴν ubi Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν præmittitur? An legendum forte

——ἄρσενες πατῶσι
ΣΤΑΦΥΛΗΣ λύοῦσιν οἶνον,

Solventes vinum ex uva, in qua continetur tanquam in carcere, ut ſupra πεπεδημένοι ὀπώραις. Sed σταφυλῆς pro ἐκ σταφυλῆς vix arridet, et nimis ambiguum eſt σταφυλῆς οἶνον. *Pauw.*

9. Ερατὸν πίθοις ὀρῶῦσιν Νέον ἐς ζέουσα Βάκχον] Pro ἐς ζέουσα T. *Faber*, (quem *Trapp* ſequitur] legit ἐκ-ζέουσα. Perperam: Nam ὀρῶῦσιν ἐς ζέουσα Βάκχον pro ὑπορῶῦσιν ζέουσα Βάκχον, ſatis bonum eſt. Alia jure diſplicent.—Inſipidum eſt ἐραλὸν πίθοις, *doliis amabilem*. Dein ζέουσα de vino vix expreſſo ineptum eſt. An legendum forte,

Ερατὸν πίθους ὀρῶῦσιν
Νέον ΕΙΣΙΟΝΤΑ Βάκχον.

Novum et amabilem Bacchum videntes dolia ingredientem. Sed miſer iſte ineptire potuit. Quid enim eſt, amabo, Βάκχον poſt τὸν θεόν? An Metonymia convenit, et ubi præceſſit θεὸν, recte ſequitur Βάκχον, pro appellativo et ipſo vino hic habendum? Nihil putidius. *Pauw.*

11. πίνῃ] *Barneſius*, *Baxt.* *Trapp* metri gratia reponunt πίῃ.

15. Ερατὸν

15. Ερατὸν νίφ· ἰλυσθεὶς] Haud dubie cum Henr. Stephano ſcribendum eſt μεθυσθείς. Nam ἰλύσθει, quod Dacierius attulit, non eſt unius aſſis. *Pauw.*

17. Σκιερῶν ὕπιρθε φύλλων] An folia delapſa poſſunt dici σκιερά? An ſub dio recubare ſolent puellæ molliculæ, cum folia deciderunt, et hiems jam apparet? Legendum eſt,

Ἀπαλὸν θέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ΕΝΕΡΘΕ φύλλων.

Sub foliis umbroſis. Ἀπαλῆς ἴνερθε δρυὸς, Od. li. 17. *Pauw, Trapp.*

~~LH.~~ 19. Ὁ δ' Ερως ἄωρα θέλγων Προδότιν γάμων γενέσθαι] Legendum θέλγει. Ceterum ἄωρα mulierem ſignificat; ne quis fallatur. *Tan. Fab.*—Perperam. De ipſa voce dubito: ὄαρ Græce eſt γυνὴ, pro eo dictum ἄορ cum ο parvo, non ἄωρ, et ſic in Gloſſis Labbæi voce *Mulier*, legendum. Nec locum hic habet, ſi uxorem ſignificaret, ut ſignificare ſolet, ſive mulierem γυναικῶς. Praecedit enim παρθένον, et nihil interponitur, quod repetitionem vocis ἐσοδυνάμα colorare poſſit.—Ἄωρα, *intempeſtive*, adverbii vicem gerens, ab ἄωρος, *intempeſtivum*. Hoc pulchre ſe refert ad προδότιν γάμων, quae intempeſtive et ante tempus dat, quod opportune et in tempore dediſſet, ſi ſapuiſſet.—An igitur cum Barneſio legemus,

ΕΣ ΕΡΩΤ' ἄωρα ΘΕΛΓΕΙ?

Haud puto: nam ubi προδότιν γάμων γενέσθαι ſequitur, male abundat ἐς ἔρωτα. Dicere poſſem Κατ' ἔρωτ'. Sed locum integrum ita conſtituendum eſſe aio:

Ο δὲ παρθένον λοχήσας—
Οι ἐρῶν]' ἄωρα ΘΕΛΓΕΙ
Προδότιν γαμων γενέσθαι.

Sibi eam amanti noctem et nuptiarum gaudia extemplo praebere flagitat. *Pauw.*—*Regnerius Deſmarais* verſu interpoſito ſenſum ſupplet hoc modo:

Ὁ δ' ἔρως ἄωρα θέλγων

[Ἀπαλοῖς λόγοις κελεύει]
Προδότιν γάμων γενέσθαι.

LIII. 1. Στεφανηφόρει μετ' ἦρ.
Μέλπομαι ἐρόδον θερινόν.]

Quid hic Στεφανηφόρει μετ' ἦρ. ubi in toto odario nihil de Vere? Et an recte inquit Poeta, *Se* CUM *coronigero* VERE *celebraturum roſam* ÆSTIVAM? Cum vere jungere debuiſſet roſam vernam. Hoc vitium eſt ipſius auctoris. *Pauw.*—Legendum

Στεφανηφόρει μετ' ΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΛΠΟΙΜΙ ἐρόδον θερινόν.

Cum amico coronis redimito canam roſam vernam. D' Arnaud Anim. Crit. c. viii. p. 46.

2. θερινόν.] *Barn.* θερεῖον.

3. Συνεταιρεῖ ἄυξει μόλπειν.] *H. Stephanus,* Συνέταιρε, δ' ἄυξε μολπήν.—*Scaliger,* Συνέταιρ', ἄιξε μέλπειν.—*D. Heinſ.* Συνέταιρ' ἄιξε μολπήν.—*Baxterus,* Συνέταιροι, ἄυξοι μέλπειν, *increſcat hic cantus nobis.*—*Barneſ.* Συν, ἑταῖρ' ἄιξε μολπήν: ut ſit per tmeſin pro συνάιξι.—*D' Arnaud,* Anim. Crit. p. 46. ΣΥ Δ' ἑταιρ' ἄιξε μόλπειν, *At tu, ſodalis, attende cantionem.* —Ipſum Συνεταιρεῖ poteſt eſſe bonum, ſi ſcribas

Συνεταίρει', αὔξε μολπήν.

Συνεταίρεια pro Συνέταιροι, ſodalitium pro ſodalibus. *Pauw.*

4. Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα] Poteſt accipi vel *active*, pro habitu quem dant et inſpirant Dii; vel *paſſive*, pro habitu quo recreantur.—Tranſponi reor debere hos verſus, et ſic ſcribi:

Τόδε γὰρ βροτῶν τὸ χάεμα,
Τόδε ΚΑΙ θεῶν ἄημα.

Aliter fit climax inverſa. Legerem autem verſu ſecundo κὴ pro γὰρ, ob emphaſin. *Trapp.*

9. Τόδε κὴ μέλημα μύθοις] Lego μέλημα Νυμφῶν, *cura Nympharum*, cum Fabro, filiaque. Legi etiam poteſt Νυμφοῖς. *Trapp.*

LIII.

~~LIII~~. 11. Γλυκὺ κ᾽ ποιῦνλα πεῖραν Εν ἀκανθίναις ἀταρποῖς] *H. Stephanus* legit ποθεῖνλα πεῖραι, *Roſa eſt grata colligenti Spineta quamvis ante pungant.*—*Baxterus* et *Barneſ.* mutant in dativos ΠΟΙΟΥΝΤΙ—ΛΑΒΟΝΤΙ θάλπειν Μαλακαῖσι χερσὶ, ΚΟΥΦΩΣ Προσάγοντ᾽ Ερωϛ· ἄνθ·, *Dulcis eſt facienti ejus periculum in ſpineis ſemitis, dulciſque iterum ſumenti fovendam mollibus manibus, leviter naribus adducenti amoris florem.*—Dacierius legit ἔρωτας, *detegentem, in medium producentem amores.* Putat enim poetam alludere ad morem conjectandi futurum amoris ſucceſſum ex roſis compreſſis, eodem fere modo quo ex foliis papaverum (vid. Theocr. Idyll. iii. 29.) contra manum, cubitum aut humerum alliſis; quæ ſi ſonum ederent, ſecundum eventum portendebant.—*Longepierre*, diſtinctione poſita poſt κυφαῖς· Προσάγοντ᾽ ΕΡΩΤΑΣ ἄνθ· interpretatur *florem amoris conciliatorem.*—Pauw, *florem Cupidines adducentem.* Viget enim maxime ἐν ὥραις Ερώτων πολυανθέων, et ἄθυρμα eſt Αφροδίσιον. Sic igitur membra connectuntur. "Roſa " eſt planta grata Muſis: Et dulcis eſt ſi quis eam " tentet ſeu contrectet: Dulcis eſt quoque ſi quis " eam decerpat: Et flos eſt qui Cupidines ſecum " adducit."

16. Ὡσοφῷ τόδ᾽ ἀυλὸ τερπνὸν] Pro Ωσοφῷ *H. Stephanus* in prima editione legit Ὀρόφῳ; at apud Lyricos poetas Στιφάνῳ.—*Barn.* ex MS. Vat. Ὡς σοφῷ.—*Baxt.* Τῷ σοφῷ, poetæ ſcilicet.—*Dacierius*, Ωσοφῷ natum credit ex τῷ ψοφῷ, *ſonitu foliorum*, quod, cum gloſſema fuerat interpretationis loco ad voces illos Προσάγοντ᾽ Ερωϛας, in textum receptum veram lectionem detruſit, et mox ipſum in monſtroſum abiit. Illo igitur ablegato reſtituit, τὸ ῥόδον τόδ᾽ ἀυλὸ τερπνὸν, &c.—De roſa pro τηλεφίλῳ adhibita nihil occurrit in tota antiquitate. Dein, quid τὸ ῥόδον ante τόδ᾽ ἀυλό? Miſſis aliis ſuſpicionibus, ſcribendum opinor, Κοσάῳ cum quo junctim θαλίαι τε κ᾽ τερά-

πεζαι, Διονυσίαι δ' ἑορταὶ commemorantur apud Athen. Deipnoſ. l. xv. in principio, et ἑστιᾶσθαι, συζαρίζειν apud Ariſtoph. in Pace ℣ 336. *Pauw.*

Del. vel pone LIII. LH. 19. Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;] Lib. Vat. Τί δῆτα τοῦ γένοιτ' ἄν;

25. Τόδε κὴ νεκροῖς ἀμύνει,] Ab antiquiſſimis temporibus mos inolevit mortuorum tumulis flores inſpergere, præcipue vero roſas. Vid. Virg. Æn. v. 79. vi. 883. et Potter Archæol. Græc. l. iv. c. 8. Atque etiamnum Cœmeterium Ackleiæ in agro Surreienſi roſis conſeritur, ut notavit doctiſſimus Camdeni annotator.

34. Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς] Liber Vaticanus, Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεύς. Quod et *Stephanus* invenit, et *Barneſ.* amplectitur.

Poſt hunc verſum *Barneſ.* inſerit ex MS. Vat. Φοῖβε καὶ θέαι Ολύμπῳ. Ubi forſan legendum θεάν. *Trapp.*

LIV. 1, 2. Ὅτ' ἐγὼ νεοῖς ὁμίλην Εσορῶν, πάρεστιν ἥκα] *H. Stephanus* reſtituit

Ὅτ' ἐγὼ ΝΕΩΝ ΟΜΙΛΟΝ
ΕΣΟΡΩ, πάρεστιν ΗΒΑ.

Baxterus aliter diſtinguit et legit,

Ὅτ' ἐγὼ νεοῖς ΟΜΙΛΩ,
Εσορῶν πάρεστιν ΗΒΑ.

Ubi cum juvenibus verſor, Eos intuens protinus adeſt Juventas.

5. Περίμεινόν με, Κυβήβα] *H. Stephanus*, Lyricos junctim in publicum edens, ſibi legendum videri ſcripſit, Περί μοι νέω συνήβα, ut et in prima Anacreontis editione antea verterat *Juveneſce, quæſo, mecum.* —Unde *Daceria*, Περίμεινον, κὴ σὺ ἥβα. — Alius, Περίμεινόν με κυβήβα, a κυβηβᾶν modo imperandi.— Alius, Περίμεινον, κὴ συνήβα.—*Longepierre*, ex fragm. Alcæi, Σὺν μοι ᾶϊνι, συνήβα.—Vulgatum, ſi recte intelligatur, ſinceriſſimum eſt, *Expecta me, Cybele, ad choreas tecum properare volo.* Cybele hic puella ingenua

ingenua eſt Poetæ non ignota, quæ ad chorcas juveniles ferebatur alato pede, et cum qua ibi ludere volebat ſenex repubeſcens. Qui de ancillæ Poetæ cogitant, ineptiunt. *Pauw.*

6. Παράδ⊙] *H. Stephanus* Ῥόδα δὸς—quem plerique ſequuntur.—Viſne tamen aliud? Leg. forte, ΠΑΡ' ΟΔΟΝ θέλω τίφισθαι' Exclamat, Περίμεινόν με—*in ipſa via me coronare volo, ut vides.* Pauw.

7. Πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς.] *Cana vero ſenectus ſit longe.*—Fruſtra *Baxterus* ἥκας,—*Barneſius* ἥκας, *mittens, abjiciens,* cum nullum hujuſmodi participium ullibi occurrit. *Trapp, Pauw.*

10. Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,] ἀπ' omittit *Baxt.* et id voluiſſe *Steph.* videtur in notis, ubi obſervat ῥοίαν corripere priorem; uti ποιῶ ix. 18. et οἵες xxi. 6. et τοιαῦτα apud Theocr.—*Barneſ.* reponit ΔΩΡΟΝ ὀπώρης.—Aliter etiam verſui ſuccurri poteſt legendo, Φερέτω ΡΕΥΜ' [vel ΡΟΥΝ] ἀπ' ὀπώρης. Hoc non de malo Punico accipiendum eſt cum *Tan. Fabro,* ſed de Bacchi liquore cum *Hen. Stephano.* Eo perſpicue pertinent ſequentia, ΙΝ' ΙΔΗΙ γερόντ⊙· ἀλκὴν, &c. *Pauw.*

LVI. 1. Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς] Delent με, quod mox ſequitur, *Barneſ. Pauw.*

2. Οταν φύγῃ με κραιπνοῖς] Lib. Vat. male.
Οταν με φέυγῃ κραιπνῶς.

4. Αεὶ δ', ἀεί με φέυγῃ] Lib. Vat. omittit δὲ.

5. Τίς γὰρ Μισῶν θέλει τι θηρᾶν] *Daceria* pro Μισῶν reponit Μισῦν. Recte meo judicio: nam Chryſus odio proſequebatur poetam, non Poeta Chryſum. *Pauw.*

7. Εγὼ δ' ἄφαρ λιαθεὶς Τῷ δραπέτα τῷ χρυσῷ] Pro λιαθεὶς ὑπὸ τῦ δραπέτυ, *relictus ab auro, Barneſius,*

Εγὼ δ' ἄφαρ λιαθεὶς
Τῦ ΔΡΑΠΕΤΑΟ ΧΡΥΣΟΥ.

Sic

Sic Poeta a Chryſo feceſſiſſet ipſe, non Chryſus a Poeta. *Pauw.*

LVI. 16. Φέρων μέθαν δ' οἱ φρονλίδων, Ελών μιν ὡς μιθ' ἡμῶν Λύρης γένωμαι λαρόν.] *Barn.* legit Φέρων μίθην ΑΦΡΟΝΤΙΝ.—Legendum cum Daceria Φέρων ΜΟΙ φρονλίδων. Dein.—

ΘΕΛΩΝ μιν ὡς ΜΕΘΗΜΩΝ
Λύρης γένωμαι ΛΑΡΟΥ.

Afferens curarum molem, ut eum cupiens dulcis Lyræ fiam negligens. Θέλων μιν, ut Παφίην θέλουσαν ἦδη, Od. xxix. 37. Erunt quibus θέλων in iſta forma diſplicebit poſt φέρων, ideoque legendum videbitur,

ΠΡΟΣΕΙΠΩΝ ὁ δεσπότας
ΦΕΡΕΙ μέθαν μοι φρονλίδων,
ΘΕΛΩΝ, &c. *Pauw.*

20. Ες' ἂν δόλοις με θέλγῃς] Lib. Vat. Μήτ' ἂν δόλοις με θέλγῃς.

21. Πλέον χρύσω νευρά·] *Barn.* ut reſtituat verſum, Πλέον τὰ νεῦρα χρυσῷ.—Ubi Poeta Chryſum alloquitur, ineptum eſt illud χρυσῷ. Scribendum autumo,

Πλέον, χρυσὲ, σῷ νευρά.

Te plus eſt, Chryſe, lyra.

Λ is not Pauw wanting after this note.

33. Ανέμῳ σύναυλον ηχήν] i. e. *Modulatum ſpiritûs ſonum:* ἀνέμῳ hic idem quod πνεύματι, et ἠχὴ ἀνέμῳ oppoſita ἠχῇ φωνῆς proprie dictæ. Tibiæ ſunt organa πνευματικὰ, quæ flatu ſonant, et ἠχὴν ἀνέμῳ edunt σύναυλον: Similis vox cygni, quæ per collum procerum et ſinuoſum modulate exit, tanquam per tibiæ canalem. *Pauw.*

33. συγχόρευε] i. e. *Una cantato.* Non de ſaltatione intelligendum, quæ hic nulla: Heſychius, χορεύει, μιλῳδεῖ, βακχίνει, ὃς χεῖται. *Pauw.*

41. Φυτὸν ἐυθαλὲς δ' ἐπηχεῖ] *Barn.* ἐπήχει.—Utrumque bonum eſt. Hoc ἐπηχεῖ reſpicit ſuperius ἐς-ὶ, illud ἐπήχει præcedens ἄμειψε et ſequens ἦι. *Pauw.*

42. ἦε Φοίβῳ·] Faceſſant qui ἦε Φοίβῳ· ſcribunt: nam quid hic *ibat*. *Erat Phœbus, puella ſe potiri putans, non arbore.* Pauw.

44. χλοιρὸν δρέπων δὲ φύλλον] Legendum arbitror, χλοιρὸν δρέπων δὲ ΦΛΟΙΟΝ, *Vegetum et ſucci plenum vindemians corticem.* Δρέπειν, quod de frugibus dicitur, ad voluptatem iſtam transfertur pudice. Inde eſt quod genus quoddam oſculationis δρεπτὸν vocatum ſit apud Heſych. Δρεπτὸν, εἶδος φιλήματος. Vel ſcribi poſſit ΧΛΙΑΡΟΝ δρέπων δὲ φλοιὸν, *Corticem tepidum et ſubcalidum.* *Pauw.*

46. Αγε θυμὲ] Hic ipſam Oden redorditur Poeta. *Pauw.*

48. Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,] i. e. *Ad finem propera, et ſcopum tandem fere, quo hæc tua collimant.* Propter Epiſodium hoc dicit, quod eum a ſcopo paululum abduxerat. *Pauw.*

51. Αφες, ὡς θεὼς ἐνίκα] Haud dubie legendum ᾧ. Mitte amores Phœbi; de humanis agendum eſt tibi. *Pauw.*

54. Φιαλὴν προπῖνε παισὶν] Scribendum eſt,

Φιαλὴν προπῖνε ΠΑΣΙΝ,
Φιαλὴν λόγων ἐρανὴν,
Ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο,
Παραμύθιον ΛΑΒΟΝΤΙ
Φλογερῷ φυγόντες ΑΣΤΡΟΥ.

Phialam propina omnibus, phialam canticorum amabilem ex nectare quæ ſolatium præbeat ſumenti, quando aſtrum ſplendidum aufugit, i. e. ipſum Chryſum, qui cum auro ſuo ſplendet et ſcintillat inſtar Chryſi. *Pauw.*

59. Σὺ γὰρ δόλῳ] Legendum in genitivo cum Dacierio, Σὺ γὰρ δόλου, σύ τοι φθόνου. Vel Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνου. *Pauw.*

This does not seem so to me right.

61. Λύρην δ' ἀλίπαρον, &c.] Tranſponendus eſt verſiculus unus, et adjicienda ſyllaba etiam una:

Λύρην δ' ἀλίπαρον ΕΥΧΑΙΣ,
Πόθων κύπελλα κρίνει

Φιλα-

Φιλαμάτων τε κειδῶν.

Lyram autem votis ſalitam; amorum et oſculorum ſuaviſſimorum pocula ſeligunt ſibique ſecernunt. Εὐχαῖς amantium ſcilicet, quæ ſunt ſal Lyræ, et ejus modos efficiunt lepidos, et ſalitos. *Pauw.*

63. κρίνη] *Dacieria* legit κίρνη.

67. Ξείνοισι δ' ἄγχι Μισῶν Δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.] *Daceria* pro Μισῶν legit Μυσῶν, et explicat de Phrygum perfidia. Et pro ἀνδάνεις legit ἀνδάνοις. —Scribe, minima mutatione, et ſenſu optimo,

Ξείνοισι δ' ΑΝΤΙ Μισῶν
Δολίῳ, ΑΠΙΣΤ', ΑΝΔΑΝΟΙΣ.

Barbaris vero doloſis placeas, o infide, Muſarum loco. Pauw.

69. Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκλύπτῃ Μέσας φρεσὶν ἀποίκους Ἀχανδέας ὁρίνοις] *Daceria* legit,

ΕΓΩ Δ' Ο ΛΥΡΟΚΤΥΠΗΣ.
Μεσὰς φρεσὶν ἀποίκους
ΑΧΑΝΔΕΕΣ ΟΡΙΝΩ
Αἴγλαν τε ΛΑΜΠΡΥΝΩ.

Ego vero citharam pulſans Muſas menti meæ inſidentes inceſſanter excito, et fulgorem meum illuſtro. Ἀχανδὴς ab ἀχανὴς interjecto δ. Ἀχανδέας ſignificaret *nihil recipientes*, ut πολυχανδέας, *multum recipientes*, a χάω, χάζω, χάνδω. Perperam viri docti a χαίνω. Sive vero α privat ſive auget, *Muſas multa capientes*, vel nihil *capientes*, parum placet. Scribendum Ἀγακλέας, *Mihi vero Citharistæ Muſas in animo meo colonas* VALDE GLORIOSAS *excites.* Pauw.

LVII. 1. Τί καλὸν ἐστι βαδίζειν] *Aliquid pulchrum eſt*: τί hic pro ſubſtantivo eſt, χρῆμα καλόν ἐστι, res eſt pulchra. Hoc flaccescit, ut et totum odarium. *Pauw.*—*Trapp*, et alii nihil mendi ſuſpicantes legunt, Τί καλλιόν ἐστι βαδίζειν, pro ἢ βαδίζειν, *Quid pulchrius eſt quam ambulare?*

7. Ἀπαλὴν παῖδα κατέχων] Codex Vat. recte κατέχειν

κατίχει pro κατέχων, quia adeſt καλόν ἐστι, quod caſum quartum deſiderat pro primo.—At nec hæc Lectio poteſt admitti niſi ſcribas,

Ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Χ' ἁπαλὴν παῖδα κατέχειν
Κύπριν ὅλην πνέουσαι.

Pauw.

LVIII. 1. Πολιοὶ ῥῳὶ ἡμῖν] Alii ἦμιν, ut ſit Iambus pro Spondeo in tertio loco.

2. Κροταφοὶ καρὰ δὲ λευκόν·] *Barn.* metri gratia legit κάρη, autore Homero Iliad X. 74. et Ω. 516. —*Pauw* contendit ultimam in κάρα produci, ut apud Sophoc. in Ajace Maſtigoph. ℣ 309.

Παίσας κάρα, θώϋξεν· ἐν δ' ἰρειπίοις.

Et Ariſtoph in Acharnenſ. ℣ 1216.

Ἰλιγξῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος.

Hæc tamen loca rem non attingunt: in priore producitur ante aſpiratam θώϋξεν, in poſteriore ante λ, quæ cum ſonaret wλ duplicis conſonantis vim geſſit. Vid Il. E. 358. et Dawes Miſcell. Crit. p. 158.

7. Δια ταῦτ' ἀναραλύζω] Pro hac voce nullibi alias obvia, *Gratius* in Florileg p. 487. reponit ἄλαρα λύζω, *gemo.* λύζω enim *ſingultio*, et ἄλαροι, δεινὸν apud Heſych.—*Faber* et *Pauw* veſtigia hujus vocis deprehendunt in Νεοραλυγὶς apud Heſychium, natum a ραλύζω.—*Baxterus* legit apud Heſychium Νεοραλυγὲς pro Ασυλάζει, apud eundem Ασαλάζε, et hic etiam ἀναραλάζω, *guttas demitto.*—*Barneſius* reponit, ἀναρεναίζω.

11. Καὶ γὰρ ἕτοιμον Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι] *Faber* corrigit, ΟΥ γὰρ ἕτοιμον Καταβάντι ΚΑΙ ἀναβῆναι.—Ordo eſt, Καὶ γὰρ μὴ ἕτοιμον καταβάντι ἀναβῆναι. Metri cauſa ſcripſi μὴ ναβῆναι, pro μὴ ἀναβῆναι. ut xxi. 7. *Baxt.*—Odarium hoc, quod, ſi aliud ullum, Anacreontis putabat T. Faber, alterius eſſe Poetæ ſuſpicor. *Pauw.*

LIX. 1. Ἀγε δὴ φίε᾽ ἡμῖν] Ex Athenæo libro x. p. 427. et xi. p. 475. Pro ἡμῖν vero hic etiam non male quidam legunt ἤμιν. *Pauw.*

5. Κυάθυς] *Pauw* legit cum Caſaubono Κυάθοις, et, ut ipſe Athenæus, lib xi. jungit prioribus, non, ut Caſaubonus, ſequentibus.

6. Ἀναδινβαστάρήσω] *Barneſio* placuit ὑβριστῶσαν Φρένα δεῦτε βαστάρῃσιν, *petulantem animum irrigato* profeſſis *Bacchi-cultricibus.* Quod nec probabile, nec bene Græcum eſt. Repoſui—ὡς ἀνυβρίστ᾽ Ἀναδίνων βαστάρήσω,—*ut improterviter Irrigando me debaccher.* Neſcio an βαστάριὺς idem quod βατλαριὺς; *linguæ titubans*, unde βατλαρίζειν, τραυλίζειν, Heſych. *Baxt.*—Scribendum auguror,—ὡς ἀνυβρίστως Ἀναδαῖτα βαστάρῶμεν, *Ut abſque injuria et contumelia in epulis bacchemur:* a Βαστάρη, βαστάρειν. *Pauw.*

5. Ὑποπίνοντες] *Barneſius* de penu ſuo, quem *Trapp* ſequitur, Ὑποπινόμεθ᾽ quod reddit *moderate bibamus.* Falſus eſt Buſbeius diligentiſſimus cum exiſtimaverit ὑποπίνειν eſſe *largius bibere*, cum ſit *bibere ex intervallis*, ut vel hinc cuilibet manifeſtum eſſe poterit. *Baxt.*

LX. Extat apud Clem. Alex. Strom. vi. et apud Arſenium in Collectan. Græc. *Maittaire.*

1. Ἔρωτα] *Barn.* et *Bax.* Τὸν Ἔρωτα.

LXI. Extat apud Hephæſtionem Enchirid. p. 69. et 73. Vide et Euſtath. p. 1247. l. 9. *Maittaire.*

5. Θρεοκαρδίων] Legitur et apud Hephæſtionem Θρασυκαρδίων, neque enim, inquit *Faber*, poeta ignavos laudare vellet.—Θρασυκαρδίων, reſpuit fere ſequens ἀνημέρους; et ſi de ſacro horrore, quem ipſa religio incutit, accipiatur Θρεοκαρδίων, illepidum non eſt. "Non alis brutos et feros, ſed mites et humanos." Si Θρεοκαρδίων de corde trepidantibus accipiendum ſit, ſcribendum potius eſſet τρεοκαρδίων, nam Θρέειν pro trepidare non ita dicitur ut τρέειν. *Pauw.*

LXII.

LXII. Ex Heraclide Pontico de Allegoriis Homeri, p. 94.

4. Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;] Apud Heraclidem vulgo eſt, Μ' ὐδὲν εἰδέναι σοφόν; At ubi præceſſit τί δή με non multum indigemus με repetito, et oratio abſque eo rotundior fere eſt.—Verſiculus hic una ſyllaba brevior eſt præcedentibus tribus, qui Trochaici ſunt Acatalecti, cum hic Trochaicus ſit Catalecticus: Tales autem habemus tres in hac Ode, 4. 8. et 12. qui ordine tres longiores excipiunt ſinguli, et faciunt ut Odarium ſit Triſtrophum, unaquaque Stropha conſtante ex quatuor verſiculis, quorum clauſula eſt Catalecticus. Hac in parte *Baxterus* bono *Barneſio* erat perſpicacior. *Pauw.*

MVSEVM
BRITAN
NICVM